

SYNDIKALE KOMMISSIE VAN BELGIË

SEKRETARIAAT :

SYNDIKAAL HUIS, Jozef Stevensstraat, 8, Brussel

AMSAB-BIBLIOTHEEK

MB/8731

VERSLAGEN

HET

XXIIIe SYNDIKAAL KONGRES

VAN

2, 3 en 4 AUGUSTUS 1924

IN HET

VOLKSHUIS TE BRUSSEL

TER BESPREKING VOORGELEGD

F. G. T. B.	
B I B L I O T H E Q U E	Requie. <i>300.706.6</i>
	N° ind. <i>5.8.17.17</i>
	N° Cat. /cat.
	Compt.

IMPRIMERIE POPULAIRE
Hoogstraat, 46

Verslag over den strijd tegen de Reaktie en voor de handhaving vanden Achturedag

Naarmate de tijd ons van het einde des oorlogs verwijderd, trachten de reaktionaire kapitalisten aller landen terug te nemen wat zij daags na den wereldoorlog aan de arbeidersklasse hebben moeten verleen.

Inderdaad, in Hongarije is het de diktatuur van Horthy die, na de opsluiting van duizenden arbeiders te hebben voor gevolg gehad, verder heerscht en aldus alle politieke en syndikale vrijheid vernietigt. In Spanje is het Primo de Rivera die in een militaristischen geest voortgaat alles aan te wenden om gansch de arbeiders- en socialistische beweging te versmachten. In Italië is het Mussolini die een kiesstelsel heeft ingevoerd dat hem een grooten voorsprong op de partijen der oppositie verzekert en die, met behulp van zijn fascistisch leger, door de lokalen der kooperatieven en der vakbonden in brand te steken, den schrik onder de Italiaansche bevolking heeft gezaaid, en wiens duidelijk zichtbaar doel, door de vermoording van Matteoti, is de arbeidersaktie in dat land te vernietigen. In Frankrijk, waren het de nationalistische beweging en de militaire bezetting van den Ruhr die de reaktie belichaamden door het herstel van den vrede in Europa te vertragen. Men kent, overigens, de gevolgen van die bezetting door den aan de Duitsche arbeiders opgedrongen langeren werkdag.

In de andere landen en namelijk in België, richtte de reaktie meer rechtstreeks hare aanvallen tegen den achturedag. Hier stelde Devèze, in overeenstemming met het Nijverheidskomiteit, aan het Parlement voor de wet te wijzigen in den zin eener verlenging van den arbeidsduur, onder voorwendsel dat dezelve niet lenig genoeg was om in de behoeften der nijverheid te voorzien. Ook minister Moyersoen trachtte eene poging in dien zin in 't werk te stellen. Doch, dank aan de werking van de socialistische parlementaire groep, gesteund door gansch de georganiseerde Belgische arbeidersklasse, leden beide voorstellen schipbreuk. De heer Moyersoen verloor er zelfs zijn ministerschap bij.

F. G. T. B.	
B I B L I O T H E Q U E	Regule <u>10/8/64</u>
	N° Ind. _____
	N° Cat. _____ /cat _____
	Compt. <u>2413/64</u>
	B R U X E L L E S

X (061.3) "1924. 08.02"

331.811:061.3

331.881(06.02).009.01

(llh)

h
Bl. 17-41):

Dient men te herinneren aan gansch de geschiedenis, sedert een groot aantal jaren, van de arbeidersklasse tot verbetering van het lot van den werkman, en namelijk tot regeling van den arbeidsduur?

Wij meenen ons te moeten beperken bij deze laatste jaren, die, ten andere, slechts een logisch gevolg waren van de arbeidersaktie in den loop van de laatste vijf-en-twintig jaren versterkt door de gebeurtenissen van den grooten oorlog.

Ziehier hoe kameraad Mertens zich uitdrukte in het verslag over den achturedag dat hij aan het Kongres van het I. V. V. van Weenen heeft aangeboden :

In al de landen, doch in de eerste plaats in de nijverheidslanden, werden de arbeidersklasse, de ongelukkigste der slachtoffers van de vreeselijke slachting, talloze beloften gedaan. Overal voorspiegelden de regeerders aan de arbeiders een beter lot na den oorlog.

De vakorganisaties bereidden zich voor en vanaf 6 Juli 1916 hielden de vertegenwoordigers der vakbeweging van de verbondene landen, te Leeds, eene bijeenkomst, en na een arbeids-charter opgemaakt te hebben, lieten ditzelfe aan al de nationale centralen geworden met het verzoek het te bekrachtigen en het vervolgens aan hare wederzijdsche regeering te onderwerpen met het doel het te zien inflessen in de vredesverdragen die een eind zouden gesteld hebben aan de gewapende konflikten tusschen de volkeren.

Mits enkele lichte wijzigingen nam eene op 1 Oktober 1917, te Berne, bijeengekomen konferentie, de besluiten van Leeds aan. Toen de oorlog een einde nam werd nogmaals te Berne eene nieuwe internationale syndikale konferentie bijeengeroepen. Deze had plaats van 5 tot 9 Februari 1919 en nam het arbeids-charter, hetwelk eene samenvoeging der besluitselen van Leeds en van Berne was, aan.

Het deel dat betrekking had op den achturedag was in de volgende bevoordingen opgesteld :

» De arbeidsduur zal geen acht uren daags en 48 uren per week overschrijden. De nachtarbeid tusschen 8 uur 's avonds en 6 uur 's morgens zal verboden worden in al de bedrijven waar hij zich niet opdringt door technische redenen of uitteraard den arbeid. De invoering van de Zaterdagmiddagrust zal in al de landen worden nagestreefd. »

Intusschen had de te Parijs bijeengekomen Vredeskonferentie hare werkzaamheden aangevangen. Er werd eene bijzondere kommissie samengesteld belast met het onderzoek van het hoofdstuk van het Vredesverdrag betreffende de sociale wetgeving. De makkers syndikale voormannen Jouhaux en Gompers en de werklidenvoormannen Barnes en Vandervelde maakten er deel van uit. Een door de Engelsche regeering in samenwerking met de vakbeweging van Groot-Brittannië opgemaakt ontwerp diende als grondslag van de bespreking in de Kommissie. Aan dat ontwerp, dat later in het Vredesverdrag (Hoofdstuk 13) werd ingelascht, werden weinig wijzigingen gebracht.

Het n° 4 der in dat kapittel opgesomde algemeene beginselen betreft de acht uren; het luidt als volgt :

« 4. — De aanvaarding van den achturedag of 48-urenweek, als te bereiken doel overal waar dit nog niet werd bekomen. »

Ditzelfde kapittel voorziet de oprichting van het Internationaal Bureau van den Arbeid met zijne jaarlijksche konferenties, waarvan de eerste van

29 Oktober tot 29 November te Washington werd gehouden, en als eerste punt op hare dagorde had : « De toepassing van het beginsel van den achturedag of de 48-urenweek. »

De werkzaamheden dier konferentie, vooral die betreffende de achturen-overeenkomst waren lang en zwaar, ja zelfs moeilijk. De tegenstand ging vooral van de patroons uit. Deze gaven ten slotte toe onder den druk der arbeidersafgevaardigden, deze laatste bevoegd zijnde te spreken in naam van de vakorganisatie die op dat oogenblik in al de landen volop in macht steeg.

De achturenovereenkomst werd dus gestemd. Zij moest vervolgens in de door het artikel 405 van het Verdrag van Versailles voorziene vormen aan de bekrachtiging van de wederzijdsche parlementen onderworpen worden.

* * *

In tal van landen waren de arbeiders van meerdere nijverheden er met behulp hunner vakorganisatie toe gekomen den achturedag te doen toepassen. De stemming der overeenkomst van Washington schonk hun de gelegenheid hunne propaganda met nog meer klem te voeren, niet alleen ten einde die hervorming aan het patronaat op te dringen, doch ook met het oog op de wettelijke bekrachtiging derzelve door de wetgevende lichamen.

Doch er dient bijgevoegd dat het ook het uitgangspunt was van een uitgebreiden veldtocht vanwege het patronaat en de reactie in 't algemeen tegen die schoone arbeidersverovering. Naar gelang de parlementen aanstalten maakten om de in het uur van gevaar gedane beloften te volbrengen, dat de werkers er toe kwamen hun wil op te dringen, werden in bijna al de landen ongehoorde krachtsinspanningen gedaan opdat den werklieden geen voldoening worde geschonken. Deze laatste werden beschuldigd de noodwendigheden van het oogenblik niet te begrijpen; men verweet hen den bloei der nijverheden en den ekonomischen heropbouw van Europa op te offeren aan het voldoen van hunne persoonlijke eerbijding!

Wat vreemd was, doch niet buiten mate de verwondering der helderziende werklieden opwekte : men verweet den arbeiders overal hun internationalisme. Zij waren, inderdaad, eng verbonden op internationaal gebied; zij trachtten de noodige macht te veroveren om aan de aanvallen der reactie te kunnen weerstaan en om hun programma van sociale eischen te verwezenlijken. Doch zij die het hun als eene misdaad toeschreven : de patroons, de eigenaars en de bankiers, al de groote vaderlanders (!) verstonden zich naar wensch met hunne vijanden van gisteren, met wien zij betrekkingen aanknoopten en vooral vereenigd waren in den weerstand dien zij den arbeiders eischen boden!

Eene andere vaststelling is dat de argumenten der patroons tegen de achturenhervorming niet veranderd zijn. Deze waarop zij zich heden beroepen bestonden reeds vóór den oorlog. De tijd heeft hunne waarde niet verhoogd.

Het hoofdargument was en is nog altijd dat de invoering der acht uren niet alleen de dagelijksche opbrengst der werklieden, doch zelfs de opbrengst per uur vermindert, terwijl dikwijls is bewezen dat het tegendeel waar is. Natuurlijk is het tegendeel slechts waar wanneer de patroons, in plaats van de hervorming te bestrijden, ze aanvaarden en er eene betere arbeidsorganisatie aan aanpassen, de toerusting hunner fabrieken verbeteren en de middelen tot afzet hunner voortbrengselen uitbreiden.

Als het gaat om landen waar de 8-urenwet in voege is, komt volgend argument immer terug : « wij zijn de eenigen om de wet streng te eerbiedigen, en wij zijn er ook de slachtoffers van; de wetsbeschikkingen betreffende den achturedag zijn niet lenig genoeg ».

Zooals onze makker P. Graber zei : « De eensgezindheid van houding in de internationale patroonswereld bewijst duidelijk dat het slechts een uitvlucht is. »

Deze bewering wordt volkomen bevestigd door de houding van het internationaal patronaat in de kwestie van het onderzoek over de voortbrenging.

Laat ons kort de feiten herinneren. In den loop van zijn zittijd gehouden in de maand Juni 1920, te Genua, vertrouwde de Beheerraad van het Internationaal Bureel van den Arbeid aan dit laatste de zorg toe een onderzoek over de nijverheidsvoortbrenging in de verschillende landen der wereld in te stellen in verband met de arbeidsvoorwaarden en de kosten van het levensonderhoud.

Dit voorstel ging uit van den Italiaanschen patroonsafgevaardigde die zei te spreken in naam van de patroonsgroep; in den grond ging het echter slechts om eene vraag tot onderzoek ten einde den invloed van den achturedag en der stakingen op de voortbrenging te kennen. Eene tusschenkomst van makker Jouhaux gaf aan dit voorstel een breederen zin, door te vragen dat het onderzoek werd gedaan zonder een enkel bestanddeel te verwaarloozen en geen enkele faktor van stoffelijke of zedelijke orde uit te sluiten.

De patroonsgroep stemde hiermede volkomen in. Doch de eerste uitslagen van dat onderzoek, dat door het I. B. A. onder de geleerde leiding van professor Edgard Milhaud werd gedaan, waren nauwelijks gekend of de patroons gaven blijken van andere gevoelens. Dat was, ten andere, hunnerzijds volkomen natuurlijk, want van toen af was het duidelijk dat de uitslagen van het onderzoek hunne verwachtingen niet zouden beantwoorden. Zij hadden de geheime hoop gekoesterd bij middel van de uitslagen van het onderzoek te kunnen bewijzen dat, alleen de arbeidsduurvermindering schuld had aan de vermindering der voortbrenging. Daar die uitslagen verkeerd uitvielen, begrijpt men dat ze hunne eerste meening prijs gaven. Van dat oogenblik stelde de patroonsgroep dan ook alles in 't werk om het openbaar maken van het belangrijke verslag over het onderzoek over de voortbrenging op de lange baan te schuiven. De internationale strijd tegen de 8 uren trad een nieuw en bepaaldelijk tijdperk in.

Wij gaan nu een overzicht geven over enkele landen, en de door het patronaat ingeroepen argumenten en gebruikte middelen tot bestrijding der achterhervorming onderzoeken. Wij zullen dan de noodige besluitselen kunnen afleiden.

Toepassing van den achturedag

Laat ons eerst de landen vermelden waar de achturedag werd ingevoerd, hetzij rechtstreeks door de krachtinspanning der arbeidersorganisatie, hetzij door eene wettelijke bekrachtiging.

Europeesche Staten

België. — Sedert den wapenstilstand was de vakorganisatie er toe gekomen in het meerendeel der nijverheden den achturedag te doen invoeren. De op 1 Oktober 1921 in voege getreden wet van 14 Juni van hetzelfde jaar is die veeerovering wettelijk komen bekrachtigen en haar uitbreiden tot meerdere andere klassen arbeiders. Een koninklijk besluit van 18 Oktober 1923 maakt de wet toepasselijk op de hotels, spijs- en drankhuizen.

Bulgarije. — Hier werd de achturedag in 1919 bij koninklijk besluit ingesteld. Daar de nijveraars verzet hadden aangeteekend, verklaarde de hogere arbeidsraad dat de achturedag in voege zou blijven, doch dat er dagelijks 10 uren zouden mogen gewerkt worden in de ondernemingen die min

dan 5 P. K. stoomkracht gebruiken. Dat besluit werd gehandhaafd ondanks het verzet der vakvereenigingen.

Denemarken. — In dat land is de achturedag slechts in de nijverheden met bestendig vuur wettelijk ingesteld; voor de andere nijverheden en beroepen stelt eene op 17 Mei 1919 tusschen de werklieden-Syndikale Kommissie en die der patroons afgesloten gemeenschappelijke overeenkomst den dagelijkschen arbeidsduur op 8 uren vast. Heden strijden de arbeidersorganisaties opdat eene algemeene wet de uitslagen van het syndikaal streven kome bekrachtigen.

Duitschland. — De achturedag werd in Duitschland toegepast door een dekreet van 23 November 1918; de uitzonderingen en afwijkingen waren streng beperkt. Daar Duitschland een land is waar de gemeenschappelijke overeenkomsten sedert talrijke jaren in eere worden gehouden, hebben meerdere organisaties dit weten te benuttigen om een korteren arbeidsduur op te dringen.

Volgens eene officieele op einde 1921 opgemaakte statistiek werkten er van al de Deutsche bedrijven 82,3 p. h. 48 uren per week; 16,8 p. h. min dan 48 uren en 0,9 p. h. overschreden die grens. 64,7 p. h. van de werknemers hadden de 48-urenweek, 35 p. h. werkten min en slechts 0,3 p. h. meer.

De Deutsche Syndikale Kommissie heeft, op hare beurt, een belangrijk onderzoek gedaan betreffende 1,389,413 arbeiders die 29 gewesten des lands bewonen. Van dat aantal werkten 601,594 arbeiders 48 uren per week; 787,819 min dan 48 uren.

De Federatie der Duitsche patroonsorganisaties heeft, harerzijds, ook een onderzoek ingesteld; daaruit bleek dat op 6,405,000 werknemers, 4,104,000 slechts 48 uren per week arbeidden, terwijl de 2,301,000 overigen wekelijks minder uren werkten.

In November 1923 was het dekreet van November 1918 vervallen, en daar de Rijksdag niet den noodigen tijd had gevonden om het in het Arbeids-wetboek te doen inlассhen, werd op 21 December 1923 door de regeering eene nieuwe verordening uitgevaardigd die den wekelijkschen arbeidsduur op 48 uren vaststelde.

Finland. — De wet van 27 November 1917 stelt den achturedag wettelijk in.

Frankrijk. — De achturedag is in Frankrijk wettelijk bekrachtigd. De wet van 23 April 1919 betreft de nijverheids- en handelsondernemingen; die van 25 Juni van hetzelfde jaar is toepasselijk op de mijnen en die van 2 Augustus op de zeevaart. De wetten voorzien bepaalde afwijkingen, toepasselijk hetzij door eene overeenkomst tusschen de patroons- en arbeidersorganisaties, hetzij door een bestuurlijk dekreet.

Groot-Brittanie. — Hier komt bij de toepassing van den achturedag geene wet tusschen. De vakorganisatie is er echter zoo machtig dat de arbeiders er sedert talrijke jaren niet langer dan 8 uren daags of 48 uren per week arbeiden. Bovendien wordt in zekere nijverheden, zooals den Bouw, zelden meer dan 44 uren gewerkt, terwijl men op zekere plaatsen slechts 41 ½ uren werkt; sedert lang arbeiden de mijnwerkers slechts 7 uren daags.

Onze makker Shaw, minister van Arbeid in het Arbeiderskabinet, heeft officieel in de Kamer der Gemeenten aangekondigd, dat hij binnen kort een wetsontwerp zal neerleggen tot wettelijke vaststelling van den dagelijkschen arbeidsduur, in overeenstemming met de Overeenkomst van Washington.

Hongarije. — Daar bestaat geene wet, doch in het meerendeel der nijverheden is de 48-urenweek van kracht dank aan de ijverige aktie der vereenigingen.

Italië. — Een op 10 Augustus 1923 in voege getreden wetsdekreet van 15 Maart van 't zelfde jaar, stelt den arbeidsduur vast op 8 uren daags of 48 uren per week. Het betreft de nijverheids- en handelsbedrijven, inbegrepen

de landbouwbedrijven. Eene regeling van 10 September 1923 stelt de toepassing van het dekreet op de werklieden en beambten van de nijverheids- en handelsondernemingen vast; op denzelfden datum verscheen een ander besluit betreffende de landbouwondernemingen.

Een wetsbesluit van 19 Oktober 1923 handelt over het personeel van de openbare vervoerdiensten, toevertrouwd aan vergunninghouders; een koninklijk besluit van 6 December 1923 duidt de reeksen personen aan op wie de achturenwet niet toepasselijk is; een omzendbrief van 30 December van hetzelfde jaar geeft de uitlegging van het wetsbesluit van 15 Maart 1923.

Laat er ons bijvoegen dat de arbeidsduur in Italië in 't algemeen wordt geregeld door gemeenschappelijke overeenkomsten die den arbeidsduur op 8 uren daags of 48 uren per week vaststellen, met goed bepaalde afwijkingen.

Luxemburg. — De wet van 14 December 1922 stelt den achturedag in. De wet is niet toepasselijk op de spoorlui en voorziet ook afwijkingen.

Nederland. — De wet van 1 November 1919 die den achturedag instelt bevat beschikkingen die eene trapsgewijze toepassing verzekeren van de 45-urenweek. De reactie heeft de ontzaglijke werkloosheidskrisis te baat genomen om de regeering te doen buigen, die dan ook de arbeidsweek van 45 op 48 uren gebracht heeft.

Noorwegen. — Hier werd de wettelijke arbeidsdag door de wet van 14 Augustus 1918 ingesteld.

Oostenrijk. — De wettelijke achturedag bestaat hier sedert 19 December 1918. Er kunnen echter zeer beperkte afwijkingen met de instemming van de arbeidersvakorganisaties bekomen worden.

Polen. — De wet van 18 December 1919 stelt de arbeidsdag op 8 uren vast; 's Zaterdag mag de arbeidsduur geen 6 uren overtreffen. De wet is niet van toepassing op de kleine nijverheden van de weinig belangrijke steden die een zuiver landbouwkarakter hebben. Door een besluit van 23 Juni 1923 is de wet toepasselijk gemaakt op de handelsondernemingen, alsook op de spijs- en drankhuizen, enz.

Portugaal. — De wet van 22 Januari 1917 stelt den wettelijken achturedag in.

Spanje. — De wettelijke achturedag bestaat niet ondanks dat de arbeidswet tevens betrekking heeft op de vermindering der werkuren. De achturen bestaan in de streken en nijverheden waar de arbeiders sterk vereenigd zijn.

Tsjeko-Slowakije. — De wet van 19 December 1918 stelt den arbeidsduur op 8 uren daags en 48 uren per week vast. De 48 uren mogen in zekere nijverheden overschreden worden op voorwaarde niet een totaal van 192 uren voor 4 weken te boven te gaan, overuren inbegrepen. Het overschrijden der 8 uren bestaat slechts in het haarkappersbedrijf, in de spijs- en drankhuizen, alsook voor het huis- en hotelpersoneel.

Zuid-Slavië. — De wet van 12 September 1919 stelt den arbeidsduur in al de nijverheden vast op 8 uren daags. Er kunnen overuren verleend worden (1 of 2 per dag) en dit gedurende drie maand per jaar, op voorwaarde dat de meerderheid der arbeiders er hunne toestemming toe verleen.

Zweden. — De wet van 17 Oktober 1917 stelt den arbeidsduur vast op 8 uren daags en 48 uren per week; op 56 uren per week voor de nijverheden met ononderbroken vuur. De wet die slechts een voorloopig karakter had werd tot 1926 verlengd.

Zwitserland. — Eene wet gedagteekend van 27 Juni 1919 heeft de federale wet betreffende den arbeidsduur in de fabrieken gewijzigd. Zij stelt den 8-uredag en de 48-urenweek in. Een bijzonder artikel geeft aan den Federalen Raad de macht zekere afwijkingen te verleen.

Landen buiten Europa

Indien wij Europa verlaten en toezien op hetgeen ginds geschiedt, stellen wij vast dat tal van Staten, en niet van de minst voorname, de voordeelen van den achturedag aan hunne arbeiders verzekeren. In zekere landen van Zuid-Amerika bestaan de acht uren sedert vele jaren. Aldus stemde Panama de wet in 1914, Uruguay, in 1915, Equador in 1916 en Mexiko in 1917. De Australische Staten hebben den achturedag sinds meer dan 60 jaar ingevoerd en bevinden er zich zeer goed door.

In feite is het de syndikale macht die de veroveringen van den achturedag in de Vereenigde Staten en in Kanada heeft mogelijk gemaakt.

In Kanada, bij voorbeeld, hebben de vakorganisaties met goed gevolg gestreden voor het bekomen van den achturedag, en sommige onder haar zijn er zelfs in gelukt de 44-urenweek op te dringen.

In den loop van haar zittijd van het 4^e kwartaal van 1923, heeft de wetgeving van Britsch Columbia (provincie van Kanada) eene wet gestemd den achturedag voor de nijverheidswerklieden instellend. Die wet zal op 1 Januari 1925 in voege treden.

Wat de Vereenigde-Staten aangaat, zij hebben hem in 1868 voor de Staatswerklieden wettelijk ingesteld. Meerdere Staten hebben bovendien wetten gestemd ten gunste van zekere nijverheden, terwijl tal van gemeenschappelijke kontrakten den arbeidsduur op 8 uren daags, een zeker aantal zelfs op 44 uren per week hebben vastgesteld. Eene der machtigste nijverheidsinstellingen, de « Steel Corporation » heeft, sedert Augustus 1923, den dagelijkschen arbeidsduur van 12 op 8 uren teruggebracht. De werklieden der Fordfabrieken werken slechts 40 uren per week en het schijnt dat dit voorbeeld in de Vereenigde-Staten navolgers gaat vinden.

Wij meenen dat die opsomming voldoende is opdat men overtuigd zij dat het door de patroons van alle landen ingeroepen argument dat het noodig is den arbeidsduur te verlengen om het hoofd te bieden aan de zoogezegde toestanden geschapen door de niet-toepassing van de acht uren in den vreemde, van allen grond ontbloomt is en dat er bijgevolg geen rekening mede dient gehouden.

Laat ons nu de landen opsommen die de achturenovereenkomst van Washington op de 8 uren bekrachtigd hebben of zich voornemen dit te doen :

Bekrachtiging der overeenkomst en datum van inschrijving	Toelating verleend tot bekrachtiging (Wetten enz.)	Bekrachtiging aanbevolen (Wetontwerpen, enz.)
Bulgarije, 14 Februari 1922. Griekenland, 19 November 1920. Indië, 14 Juli 1921. Roemenië, 13 Juni 1921. Tsjeko-Slowakije, 24 Aug. 1921	Oostenrijk.	Argentinië. Brazilië. Chili. Duitschland. Frankrijk. Italië. Lithuanië. Nederland. Spanje.

De Aanvallen tegen de acht uren

Is het wel noodig een overzicht te geven over al de landen om de aanvallen, die het patronaat in 't bijzonder en de reactie in 't algemeen overal hebben gevoerd en voeren tegen de acht uren, te doen kennen? Dient men

zich op te houden bij de ingeroepen argumenten om die tegenkanting tegen de hervorming der drie achten te verrechtvaardigen? Wij meenen ontkennend te moeten antwoorden. Wij denken ons te mogen beperken door bondig te zeggen welke de houding der patroons van de verschillende landen is geweest en nog is. Wij zullen eenigszins meer uitweiden over hetgeen deze laatste tijden in een drietal landen, waar gebeurtenissen van een ernstiger aard meer in 't bijzonder de aandacht hebben getrokken van de arbeiderswereld en van al degenen die er om bezorgd zijn de schoonste verovering der georganiseerde arbeidersklasse te zien handhaven, is voorgevallen.

Laat ons eerstens opmerken dat, indien in 't algemeen de nijveraars en de bankinstellingen strijd hebben gevoerd tegen de acht uren, hun verzet in tal van landen, indien niet in alle, een gunstige weerklank (om niet meer te zeggen) heeft gevonden in de regeeringskringen.

Aldus heeft de generaal Primo de Rivera, in Spanje, toen hij het « Diktatuurschap » instelde, waarvan hij sindsdien het voorzitterschap bekleedt, zich in een manifest aan de arbeiders gericht hen aanzettend meer voort te brengen. Tegelijkertijd nam hij stelling tegen de vak- en arbeidersorganisaties met dewelke, volgens hem, diende afgebroken. Hij zegde ook de hoop te koesteren dat de arbeiders hun plicht zouden begrijpen door den door hem aangewezen weg op te gaan *opdat er geen aanleiding zou bestaan om zijne toevlucht te nemen tot wetten om den dagelijkschen arbeidsduur, het loon vast te stellen of de minimumopbrengst te schatten van den arbeid der werklieden in elk beroep.*

Zooals men ziet, stellen die woorden eene werkelijke bedreiging daar voor de arbeiders. En het gevaar dat ze hen doen loopen zal slechts kunnen afgewend worden wanneer hunne organisatie sterk en machtig wezen zal.

In het *Groothertogdom Luxemburg* trachten de nijveraars, in navolging hunner ambtsgenoten in den vreemde de regeling der loonsvoorwaarden te laten afhangen van de instemming der werklieden met eene verlenging van den arbeidsduur. Het ordewoord is gegeven geworden door den voorzitter van de « Federatie der Nijveraars »; in de metaalnijverheid werd het reeds toegepast door eene groote fabriek die, om zich te verontschuldigen, verklaard heeft dat die maatregel slechts van tijdelijken aard was!

In *Holland*, waar de minister van Arbeid, gehoor gevend aan het verzoek der patroons, de arbeidsweek van 45 op 48 uren gebracht heeft, heeft de Federatie der patroonsorganisaties aan de regeering een verzoekschrift gericht volgens hetwelk zij niet alleen vraagt den arbeidsduur op 10 uren daags en op 56 uren per week te brengen, zonder de afwijkingen te rekenen die zij zoo breed mogelijk wenscht, doch ook de toelating voor het patronaat het werk in te richten volgens de behoeften der nijverheid zonder rekening te moeten houden met wettelijk vastgestelde beperkingen of voorbehoudingen.

In *Denemarken* hebben de nijveraars, met het oog op de vernieuwing der gemeenschappelijke overeenkomsten, waarvan het meerendeel in den loop van dit jaar vervallen, aangekondigd dat zij verplicht zullen zijn de heden in voege zijnde loonen te verminderen. Zij voegen er evenwel bij dat het hun misschien zou mogelijk zijn loonsverhoogingen te verleenen indien de arbeiders toestemden in een lichte... verlenging van den arbeidsduur!

In *Oostenrijk*, een der landen waar de oorlog verschrikkelijke ellende heeft geschapen, beschuldigen de tegenstrevers der acht uren, in hun haast om tot de gezegende tijden van weleer, wanneer de arbeiders uitgebuit waren en schaamteloos beheerscht door het patronaat, de oorzaak te zijn van den betreurenswaardigen en ongelukkigen toestand waarin de Oostenrijksche republiek zich even onder economisch als financieel oogpunt sedert lang verkeert.

In *Frankrijk* maken de tegenstrevers der acht uren vooral misbruik van de door de zoogenaamde revolutionnaires, verspreiders van het Evangelie

van Moskou, doch die in werkelijkheid de sterkste steunpilaren der burgerij zijn, in de arbeidersrangen gebrachte verdeeldheid. Die verdeeldheid nemen de patroons te baat om de arbeiders afwijkingen op de wet op te dringen. Deze voorziet, wel is waar, afwijkingen, doch alleen om het hoofd te bieden aan zekere economische moeilijkheden; zij laat den nijveraars geenszins toe den arbeidsduur willekeurig te verlengen.

In *België* heeft de patroonsorganisatie, vóór de aanneming door de Kamer en den Senaat van de 8-urenwet, al de middelen te harer beschikking aangewend om te drukken op de beslissing van de volksvertegenwoordigers en de senateurs. De wet werd eene eerste maal op 20 Juli 1920, en dit door 142 stemmen tegen 13, op 155 aanwezigen, gestemd. Tweemaal naar den Senaat verzonden werd zij eindelijk op 8 Juni 1921 door 122 stemmen tegen 6 op 128 aanwezigen bepaaldelijk door de Kamer gestemd.

Zij werd afgekondigd in het « Staatsblad » onder den datum van 14 Juni 1921. De datum der in voege treding werd bepaald op 1 Oktober 1921.

De wet voorziet afwijkingen, doch deze kunnen slechts door de patroons bekomen worden door zich aan de voorgeschreven regels te onderwerpen. De voorafgaandelijke overeenkomst met de arbeidersorganisaties wordt vereischt. Deze laatste bepaling valt niet in den smaak van de patroons. Zij deden dan ook niets om zich op de intoepassingbrenging der wet voor te bereiden.

Vanaf 1 Oktober 1921, datum der invoegetreding van de wet, lieten zij hunne klachten hooren. Hunne organisatie, het Centraal Nijverheidskomiteet, beweerde dat de wet strenger was dan de Overeenkomst van Washington. Zij deed de aanvragen om afwijkingen in naam der patroons overvloedig bij den Hooger Nijverheidsraad toestroomden, terwijl de patroons naderhand moesten erkennen dat zij niets vroegen, niets hadden gevraagd en, ten andere, ronduit verklaarden geene afwijkingen noodig te hebben.

De burgerpers steunde, natuurlijk, de tegenstrevers der wet. Zij voerde een hatelijken veldtocht. Zij nam dikwerf betaalde artikelen op waarin de achturenhervorming en hare verdedigers geweldig werden aangevallen. Zij gaat voort de wet van alle onheilen te beschuldigen.

In het begin van het jaar 1923 ondernam een zich noemend kristendemokraat een wetsvoorstel neer te leggen de achturenwet gedurende drie jaar opheffend. Het verzet der arbeidersklasse had voor uitslag dat de afdeelingen der Kamer dit ontwerp met 107 stemmen tegen 16 en 11 onthoudingen verwierpen.

De aanvallen tegen de acht uren werden echter voortgezet en op einde 1923 legde een liberaal kamerlid een nieuw wetsvoorstel neer de wet van 14 Juni 1921 in dien zin wijzigend dat de arbeidsdag gedurende gansch het jaar op 9 en op 10 uren daags zou gebracht worden. Het door de arbeidersklasse eensgezind uitgebrachte verzet tegen dat voorstel liet voorzien dat het ontwerp geen kans op welslagen aanbood. Dat belette evenwel de Belgische regeering niet, die de reactie waarborgen wilde geven, op einde Januari 1924 een ander voorstel neer te leggen. Dit voorstel bezat zoogenaamd de gebreken van het eerste niet; in werkelijkheid was het even gevaarlijk indien niet meer, dan dit laatste. Een gemeenzame trek der twee ontwerpen was dat zij de vakorganisaties het recht ontnamen hunne meening over de door de patroons ingediende vragen om afwijking te kennen te geven. In andere woorden, het zou niet meer noodig geweest zijn om voor het bekomen eener verlenging van den arbeidsduur de voorafgaandelijke instemming der vakbonden te hebben. In haren strijd tegen de neergelegde ontwerpen werkte de vakbeweging eng samen met de B. W. P. De mandatarissen dezer laatste zijn aan hunne taak niet tekort gebleven en zij kwamen er toe in de Kamer al de democratische gedachten tot zich te trekken.

Op 14 Februari 1924 kwamen de afdeelingen der Kamer bijeen om eene houding aan te nemen; zij verwierpen het liberaal wetsontwerp met 137

stemmen tegen 20 en 12 onthoudingen; dat der regeering leed door 97 stemmen tegen, 66 voor en 6 onthoudingen schipbreuk.

Deze uitslag leverde de verwachte uitslag op. Inderdaad, de nieuwe kort na deze stemming samengestelde regeering had zorg in de verklaring die door haar hoofd in de Kamer en in den Senaat werd voorgelezen te bepalen dat zij de 8-urenwet ongeschonden wenschte te handhaven.

In Zwitserland dagteekent de wet tot instelling van den achturedag of de 48-urenweek van 27 Juni 1919.

Eene nieuwe wet, deze gedagteekend van 1 Juli 1922, geeft den Bondsraad toelating de arbeidsweek in geval van algemeene crisis tot 54 uren per week te verlengen; dezelfde wet voorziet ook dat de *Bondsraad voor nijverheidsstakken of voor bepaalde instellingen eene verlenging van den wekelijkschen arbeidsduur kan verleenen die zelfs tot 54 uren kan gaan*. Die beschikkingen waren slechts geldig voor een duur van drie jaar; het is echter niet twijfelachtig dat de regeering intusschen wel het middel zou hebben kunnen vinden ze onbepaald toe te passen en zelfs te verzwaren.

Het is dan ook niet te verwonderen dat de georganiseerde arbeiders gansch het gevaar dat hen bedreigde beseffend, den weerstand hebben ingebracht. Op een tijdverloop van slechts veertien dagen werden 203,000 handteekens bijeengebracht, vragend dat krachtens de grondwet de nieuwe wet onderworpen worde aan de volksstemming. Het was een ongewonen uitslag, gezien 30,000 handteekens voldoende waren voor het bekomen der inrichting van het referendum.

De regeering gaf zich, ten andere, zeer goed rekenschap van den valschen toestand waarin ze zich had geplaatst. Gedurende de debatten die de stemming der nieuwe wet voorafgingen verklaarde zij dat het land en de nijveraars niet lang meer konden wachten, dat zij die wet dringend noodig hadden. Doch, toen zij vernam dat een deel der bevolking wenschte dat het land geraadpleegd werd, verschoof zij zooveel zij kon den noodlottigen datum. Zij moest echter tot het onvermijdelijke overgaan en het referendum over de wet van 1 Juli 1922 werd vastgesteld op Zondag 17 Februari 1924.

De georganiseerde arbeiders hadden zoo goed hunne werking opgevat dat op den vastgestelden dag het Zwitsersche volk de wet in kwestie verwierp met 430,853 stemmen tegen 317,201, dus met eene meerderheid van 113,652 stemmen. Eens te meer moest de patroons- en regeeringssamenspanning zwichten voor den vasten wil van de arbeidersklasse, tot alles besloten om haar goed recht te verdedigen.

* * *

Indien in deze beide landen de vaste wil der arbeiders er toe gekomen is de reaktie te doen wijken, is dit, ongelukkiglijk, niet het geval in Duitschland. Zelden heeft een land zulk aanmatigend en onmenschelijk patronaat gekend als dat met hetwelk de arbeiders van over den Rijn te kampen hebben; de reaktie is er tot alles in staat en de regeering maakt er gemeene zaak met de machten van heden.

Onder den invloed der vakbeweging is de regeering er verplicht geweest, weliswaar, de 8-uredag af te kondigen, doch door de scheidsrechtelijke en wettelijke rechtsspraak, en onder het valsche voorwendsel van het te betalen herstel, heeft zij het patronaat geholpen ten minste in de groottijverheid de lange werkdagen terug in te voeren.

De Deutsche arbeidersklasse die gedurende talrijke jaren over de schoonste vakorganisatie ter wereld beschikte, tegenwoordig door ontelbare ontberingen uitgeput, was niet meer bij machte zich met kracht en kans op welslagen te verzetten tegen de aanvallen der reaktie. Anderzijds heeft de instorting van den mark, door de organisaties te verarmen, deze verplicht

zich te onthouden van de diensten van tal harer sekretarissen en propagandisten, wat ook niet weinig heeft bijgedragen tot het bemoeilijken harer taak.

Op het oogenblik dat zich die toestand afteekende heeft het I. V. V. een dringend beroep gedaan op de saamhoorigheid zijner aangesloten organisaties. De aldus bijeengebrachte sommen en de gelden verzameld door de internationale beroepssekretariaten hebben de Deutsche organisaties in staat gesteld nieuwe kracht te winnen en zij zijn werkelijk begonnen den veldtocht voor te bereiden die haar moet toelaten weldra de sociale hervormingen en veroveringen te herwinnen waarvan de reaktie in de laatste tijden er toe gekomen is hen te berooven.

* * *

Dient men ook te herinneren aan de beschuldigingen die de reaktie in al de landen tegen de arbeiders heeft gericht en de kritieken die zij heeft uitgebracht op den achturedag, aan deze de vermindering en zelfs het tekort toeschrijvend die zij beweren in de voortbrenging te hebben vastgesteld?

Is het de schuld der arbeiders dat er oorlog is gevoerd, dat hij vooral onder de jongeren, de meest voortbrengenden, millioenen slachtoffers heeft gemaakt, en dat men in plaats van voort te brengen, de menschelijke wezens heeft geoeft voor het doden en het vernietigen?

Nooit hebben de arbeidersvooraanstaanden echter beweerd dat de werkliden in 8 uren zooveel als in 10 uren zouden voortbrengen, vooral niet wanneer geene verandering werd aangebracht aan de gebruikte toerusting of aan de inrichting en de verdeeling van den arbeid. Zij hebben, integendeel, verklaard dat die hervorming het gebruik vereischt van redematiger arbeidsmethodes en de toepassing aan de voortbrenging van technische werkwijzen anders dan die welke tot heden gebruikt zijn geworden. Het leerlingschap en de ontwikkeling van het beroepsonderricht zijn niet min belangrijke elementen van waardeering. Zij zouden meer dienen aangemoedigd.

Te meer is het toegelaten veel te verwachten van de geestelijke ontwikkeling der arbeiders die, in de eerste plaats te danken is aan den vrijen tijd die de 8 uren hun hebben verschaft, en die zij hebben benut om zich te ontderrichten. De arbeiders zijn even hunne plichten als hunne rechten bewust en zij kennen heel goed de belangrijke rol die zij in de maatschappij te vervullen hadden. Men dient hen dus vertrouwen te schenken.

BESLUIT

Men diende nu de middelen te onderzoeken die de georganiseerde arbeidersklasse dient te overwegen om zich te verzetten tegen de aktie gevoerd tegen den achturedag.

Wij zouden er ons kunnen toe beperken een dier middelen aan te duiden, dat hetwelk in onze oogen den voorrang heeft op al de andere, en vervat is in dit enkel woord: « organisatie »!

Inderdaad, indien de arbeidersklasse er toegekomen is haar lot werkelijk te verbeteren en tal van sociale hervormingen te verwezenlijken, is dit onbetwistbaar te danken aan hare organisatie.

Doch het ware kinderachtig den arbeiders slechts het gebruik van dit middel aan te bevelen dat is: de ontwikkeling van hunne klasseorganisatie zonder tegelijker tijd aan te duiden waarheen dit uitgebreide organisatiepogen moet strekken; anders gezegd, wij hebben tot plicht hun te zeggen dat zij iets hooger moeten beoogen en zij onvermoeibaar de volledige verwezenlijking van gansch hun programma van eischen moeten nastreven.

't Is hetgeen op uitmuntende wijze gezegd is geworden in een besluit genomen door het Bureel van het I. V. V. in zijne zitting van 11 Januari 1924, besluit dat luidt als volgt:

« Het Internationaal Vakverbond te Amsterdam :

» Overwegende dat de maximum-voortbrenging tegelijkertijd is :

1° Een *teknisch vraagstuk*, dat eene toerusting voor de voortbrenging in afdeelingen, arbeidsmethodes, werklieden en oversten met uitgebreide beroepsbekwaamheid vereischt;

2° Een *zedelijk en maatschappelijk vraagstuk*, dat minstens een deel toezicht en medezeggenschap der arbeiders in al de bedrijven vereischt;

3° Een *internationaal vraagstuk*, want de landen zijn meer en meer van elkaar afhankelijk op financieel-, nijverheids-, handels- en landbouwgebied en in elk land bestaan er mogelijke en nuttige nijverheden, doch ook overbodige;

» Overwegende dat in alle landen, hetzij met lage of hoge geldwaarde, het economisch en zedelijk evenwicht, de verkoop onder de waarde, de afzetkrisis, de werkloosheid, het duur leven te wijten zijn aan de algemeene onzekerheid, aan de economische misslagen van het vredesverdrag, aan het bovenmatige protektionisme, aan de uitsluitingstarieven, aan het koop-handelstelsel of het buitenmate winst maken, het spekuleeren en het opkopen, aan de inflatie van het papieren geld, aan de wisselkoersschommelingen, aan de begrotingstekorten, aan de niet-betaling voor het herstel en der intergeallieerde schulden, enz.;

» Overwegende dat elk land moet streven naar de benutting zijner natuurlijke rijkdommen, naar de keus van de nijverheden volgens den graad hunner leefbaarheid, naar de ontwikkeling van het machienstelsel, naar de verdeling van den arbeid, naar de verhooging van het persoonlijk voortbrengingsvermogen door de hervorming van het onderwijs, naar de groepeer-ing der nijverheden, naar de ontwikkeling van den landbouw door de be-watering, de gezondmaking, de meststoffen, het invoeren van machienen, naar de vermeerdering der vervoer- en de vergemakkelijking van de ruilings-middelen, naar de internationale overeenkomst met het oog op het gemak-kelijk verkeer van de grondstoffen en de voortbrengselen;

» Overwegende dat het vraagstuk van den nationalen heropbouw ge-deeltelijk het vraagstuk is van den internationalen economischen en zedelij-ken heropbouw;

» Overwegende dat de werkgevers en de regeeringen weinig bekommerd om den vrede en het welzijn der arbeiders, slechts de bestendige verminde-ring van de koopkracht der loonen beoogen, hetzij door het uitgeven van papieren geld, hetzij door de afschaffing van de achturenwet onder het valsche voorwendsel dat zij de oorzaak is van de door den oorlog en hunne onvoorzienigheid, hunne onbekwaamheid, hun gebrek aan aktie en aan wils-kraacht geschapen en bestendige moeilijkheden;

» Overwegende dat de aanvallen waarvan de achturenwet het voorwerp is, ten einde de 48-urenweek te vervangen door die van 54 uren, vanwege de werkgevers en de regeeringen inzichten te kennen geven tot het verwezen-lijken van economischen en sozialen zedelijken achteruitgang, en geen ver-langen tot het bevorderen van het algemeen welzijn, wat ook de verspreide schijnheilige beweringen wezen;

» Overwegende hoe onmachtig de leidende klassen zijn om de door hen geschapen en vermenigvuldigde moeilijkheden op te lossen;

» Besluit het Internationaal Vakverbond dat de werkende klasse van alle landen den dubbelen plicht hebben, eenerzijds zich met alle krachten te ver-zetten tegen den minsten aanslag op de achturenwet, anderzijds zonder ver-wijl een deel toezicht en werkelijk medezeggenschap te eischen op al de nijverheids-, handels-, landbouw- en financieele ondernemingen met het oog op de redematige inrichting van de maximum-voortbrenging en de ruiling in en tusschen al de landen en zich te verzetten tegen de overtollige winsten, tegen de uitsluitingstarieven, tegen de spekuleering en tegen de opkoop-ing.

» De *aanvalsbeweging der werknemers tegen de acht uren dient door de arbeidersklasse beantwoord door de aanvalsbeweging voor het arbeiderstoe-zicht en medezeggenschap*. Indien de werkgevers het bewijs willen leveren van de oprechtheid hunner beweringen tegen de acht uren, moeten ze voor-afgaandelijk aan de hand- en geestesarbeiders het aandeel in het toezicht en het beheer op al de bedrijven toekennen waarop ze recht hebben en hetwelk ze desnoods zullen weten op te eischen. »

Eindelijk trok Mertens het volgend besluit :

Wij stellen aan het Internationaal Syndikaal Kongres voor zich te ver-eenigen met deze verklaring en het Bureel en den Algemeenen Raad van het I. V. V. te belasten met het nemen van al de noodige maatregelen met het oog op het opmaken van het aan de Syndikale Kommissies van al de aan-gesloten landen te onderwerpen plan van werking.

Aldus handelend zijn wij zeker dat het Kongres enkel formules zal bij-treden die kunnen toegepast worden. De leden van het Kongres zullen de gelegenheid hebben de gevoelens te vertolken die hunne lastgevers bezielen; zij zullen hunne oprechte medewerking verleenen aan de bereiding der be-sluiten die des te doelmatiger zullen zijn doordat zij zullen genomen geweest zijn na rijpe en uitvoerige beraadslaging. De zending der hoofdorganismen zal er door vergemakkelijkt worden en men zal, bovendien, de zekerheid hebben dat door de internationale arbeidersklasse een gunstig en geestdrif-tig onthaal zal voorbehouden worden aan ons plan van aktie.

Als besluit van dit verslag geven wij hieronder de op het In-ternationaal Syndikaal Kongres van Weenen van 2 tot 7 Juni 1924 genomen besluitselen :

BESLUIT

Het te Weenen op 2 tot 7 Juni 1924 bijeengekomen Internationaal Kon-gres :

Beslissend over het punt zijner dagorde : « De strijd voor den acht-urendag »;

Het desbetreffend aan het Kongres voorgelegd verslag goedkeurend; Vereenigt zich met het door het Bureel van het I. V. V. in zijne zitting van 11 Januari 1924 genomen besluit, hetwelk luidt als volgt :

Dit besluit als een programma beschouwend waarvan de verwezenlij-king dient nagestreefd, rekening houdend met de dringende noodwendighe-den en de mogelijkheden van het oogenblik :

Het Kongres, van oordeel zijnde dat de onafgebroken strijd voor den achturedag en de 48-urenweek de eerste plaats moet innemen van de be-kommernissen der arbeidersvakorganisatie, besluit :

1. Een algemeene internationale veldtocht zal voorbereid worden die de volgende punten op zijn programma zal hebben :

- a) De handhaving der acht uren;
- b) De herovering der verloren voordeelen;
- c) De verovering der 8 uren overall waar ze niet bestaan;
- d) De bekrachtiging der Overeenkomst van Washington op de 8 uren;
- e) De bepaalde regeling van het herstelvraagstuk.

2. Het Bureel en de Algemeene Raad van het I. V. V. worden belast met de voorbereiding en de inrichting van dien veldtocht; zij zullen zich dien-

aangaande met de verschillende aangesloten organisaties verstaan, opdat er in de breedste mate rekening worde gehouden met de noodzakelijkheden en de mogelijkheden van aktie in elk land.

3. Wat de verovering der 8 uren aangaat in de landen waar die hervorming niet bestaat, zal aan de nationale vakcentralen van Frankrijk en Groot-Brittannië gevraagd worden dat ze al hunnen invloed gebruiken ten einde te bekomen dat de bekomen wettelijke voordeelen uitgebreid worden tot de arbeiders der landen die zich onder het protectoraat der beide bovenvermelde landen bevinden.

4. Wat de handhaving of de verovering der acht uren aangaat, hebben de nationale vakcentralen en hare aangesloten organisaties tot plicht in de gemeenschappelijke kontrakten elke bepaling te vermijden die het beginsel dier schoone hervorming in gevaar brengen.

5. Wat de regeling van het herstelvraagstuk aangaat, waarvan het herstel van Europa en de vestiging van een duurzamen vrede afhangt, belast het Kongres het Bureau van het I. V. V. alles in het werk te stellen opdat eene bepaling worde ingelascht in den definitieven akt de rechten en de voordeelen van de Deutsche werklieden vrijwarend.

6. Het Bureau van het I. V. V. wordt belast de onderhandelingen voort te zetten aangeknoopt met de Werklieden- en Socialistische Internationale met het oog op eene gemeenschappelijke aktie met de parlementaire groepen ten gunste van :

a) De bekrachtiging der Overeenkomst van Washington;

b) De stemming eener wet op de acht uren in al de landen die zich tot heden aan dien plicht onttrokken hebben.

Het Kongres, overwegende dat alleen de eensgezindheid aller arbeiders zal toelaten voor eene meer of min nabije toekomst de bekroning der gevraagde inspanningen te bereiken, doet een dringend beroep op al de werklieden van gansch de wereld opdat zij zonder uitstel de vakorganisatie die hen naar de praktische en volledige verwezenlijking van den 8-urendag en de 48-urenweek zal voeren, te versterken.

Wij noodigen dus het Kongres uit zich aan te sluiten bij deze overwegingen en vermeenen dat indien voor de Belgische werkliedenklasse, die van de Internationale deel uitmaakt, men eene goede propaganda van syndikale versterking kan voeren en de arbeiders de zedelijke en opvoedende zijde van de 8-urenwet kan doen begrijpen — want een zeker deel der arbeiders laat zich nog gemakkelijk medeslepen om nutteloos overuren te leveren — denken wij dat, met de politieke verandering die even in Engeland als in Frankrijk heeft plaats gegrepen, en met de ommekeer die in Italië zich schijnt voor te doen ingevolge de misdaden van het fascisme en de reaktie, meenen wij dat de arbeidersklasse haren weg zal kunnen voortzetten op de baan harer ontvoogding, tot hare volledige bevrijding van het kapitalistische juk.

Dus, propaganda gevoerd voor het recht op bestaan en op rust.

Door woord en pen dient men de gewichtigheid van de arbeidsregeling te doen gelden, totdat de acht uren een zinnebeeld worden in den geest en in het hart van den laatsten der arbeiders.

De Verslaggever,
J. BAECK.

De Syndikale Tucht

Het vraagstuk der « Syndikale Tucht » is wel een der gewichtigste welke ooit aan de beraadslagingen van de syndikale kongressen zijn onderworpen geworden.

Inderdaad, van af de inrichting, in 1899, van syndikale kongressen onder de leiding der Syndikale Kommissie, zijn over het algemeen genomen slechts vraagstukken van algemeen belang besproken, die de door de statuten aan de aangesloten organisaties erkende « autonomie » gansch onaangetast lieten.

Sinds den wapenstilstand, hebben de omstandigheden dezen toestand eenigzins gewijzigd. Meer dan eens werden besluiten genomen die, alhoewel de autonomie der groepen eerbiedigend, van deze laatste een vrijwillig medewerken bekwamen, om, in het algemeen belang der Belgische vakbeweging, noodig geacht zijnde maatregelen toe te passen.

Het vraagstuk dat ons thans bezighoudt is eene van diegene welke slechts door een syndikaal kongres kunnen opgelost worden, omdat dit laatste de hoogste instantie is in onze beweging vanwaar de beslissingen voor de toekomst, voor het behoud en de uitbreiding onzer organisaties, voor de verwezenlijking van ons programma uitgaan.

Maar, willen we dat de in onze syndikale kongressen genomen besluiten de bedoelde uitwerking hebben, dan moeten *al* de aangesloten organisaties het hare bijbrengen om ze met de meeste beslistheid door te voeren en toe te passen. Dit beteekent eene eenheid van wil, eene welbegrepen solidariteit welke door niets mag beïnvloed noch verflauwd worden.

HET STELLEN DER KWESTIE

Waarom moet thans de kwestie van de « syndikale tucht » op de dagorde gebracht worden van het a.s. syndikaal kongres? Enkele woorden uitleg zullen voorzeker niet ten onpas komen, en daarenboven de oplossing vergemakkelijken.

Wil de vakbeweging macht, de grootst mogelijke macht uitoefenen, dan moet in haar midden de grootst mogelijke eendracht,

tucht en verstandhouding heerschen; dan moeten zij die de leiding in handen hebben, van af de kleinste afdeeling tot aan het hoogste bestuur, slechts beheerscht zijn door eene gedachte : « eene zaak, de vakbeweging, en daarmede de gansche arbeidersbeweging, dienen » zonder daarbij nevenbedoelingen te koesteren. Voorzeker mogen en kunnen, om niet te zeggen moeten zich meningsverschillen voordoen aangaande de op te maken programmas, en de te nemen en uit te voeren maatregelen ten voordeele eener spoedige verwezenlijking. Maar, eens de beslissing genomen, heeft de minderheid zich aan de meerderheid te onderwerpen, en loyaal mede te werken aan de doorvoering.

Dit was steeds zoo in de Belgische vakbeweging; deze laatste was en is nog gezond en heeft voornamelijk na den oorlog eene macht weten te ontwikkelen waarmede de tegenstanders, en in de eerste plaats het patronaat, hebben mede af te rekenen.

Dit is zoo waar dat in de Internationale vakbeweging, welke eenigzins verzwakt is geworden door de verdeeldheid in zekere landen, steeds met bewondering en vertrouwen is opgezien naar België, waar de gezonde zin der georganiseerde arbeidersklasse door dezer eenheid aan invloed aanzienlijk gewonnen heeft.

In de laatste tijden echter hebben sommige elementen in onze organisaties eene werkdadigheid ontwikkeld, die, wanneer daartegen geene krachtadige maatregelen genomen worden, voorzeker de macht en den invloed onzer beweging zou kunnen schaden.

We willen hier spreken van de werking der kommunisten. Voorzeker is het niet in de allerlaatste weken dat zij deze werking voeren; doch, zoolang het met de uitbreiding der organisaties nog voorwaarts ging, zoolang er met bijval kon gewerkt worden aan het verwezenlijken van zoo menige sociale hervormingen ten voordeele der arbeiders, zoo lang had die werking geen invloed op onze beweging. Edoch, niet zoodra was dit tijdvak voorbij en moest er met hardnekkigheid gestreden worden voor het behoud van wat eens verorverd was, of de onzalige werking van verdeeldheid, welke elders zulke rampvolle verwoestingen in de vakbeweging aanrichtte, scheen in sommige middens in ons land vruchten te kunnen dragen, want in een paar nijverheidsmiddens was vooral eene verflauwing der organisatiegedachte tusschen de arbeiders te bespeuren.

Daartegen moeten maatregelen getroffen worden. Het is in het belang der gansche beweging, en geen enkele organisatie, — 't zij groot of klein, 't zij stevig gevestigd of van minder invloed zijnde, — kan hier aan ontsnappen. Want, thans is onze beweging in haar geheel genomen nog onaangetast; maar laten we de enkele personen, — die niet het welzijn onzer beweging op het oog hebben, maar wel slaafsch de bevelen onzer bitterste vijanden uitvoeren —, het vrije veld, dan kennen we in eene naaste toekomst de bittere moeilijkheden welke in zoo menig land de onmacht der vakbeweging uitmaken.

DE VIJANDEN ONZER BEWEGING

De vakbeweging heeft twee wel afgeteekende soorten van vijanden. Ten eerste deze die zich openlijk verklaren en zich tegenover ons in groepen scharen om ons te bevechten; ten tweede zij die, in ons midden verkeerend, onder voorwendsel van het bestrijden der zoogezegde reformistische taktiek, de arbeiders op een dwaalspoor brengen, hen valsch inlichten en alle degelijke werking van de vakvereniging belemmeren, in afwachting van ofwel de onderwerping aan de bevelen van Moskou, ofwel de versplijtering en de onmacht.

Laat ons hier echter — dit om alle misverstand te vermijden — uitdrukkelijk vaststellen dat we niet het minst de onderdrukking der vrije meningsuiting willen najagen; dat we er niet het minst aan denken iemand het lidmaatschap der vakorganisatie te willen ontzeggen om rede zijner godsdienstige, wijsgeerige of filozofische overtuiging. Reeds meer dan eens is in onze beweging de volle meningsvrijheid verkondigd en wordt ze ook steeds geëerbiedigd; op meerdere kongressen werden dienaangaande uitdrukkelijke verklaringen afgelegd, zooals nog in 1921 het geval was.

Maar iets anders is het voor het welzijn en de toekomst onzer beweging te willen verlangen dat zij, die aan het hoofd der organisatie staan, — we herhalen het, 't zij als bestuurder eener kleine afdeeling, 't zij als hoofdbestuurder eener nationale organisatie —, dus zij die de vertrouwensmensen zijn en het wel en wee der beweging in handen hebben, personen wezen op wie, in alle omstandigheden, kan gerekend worden, en die getrouw de besluiten der kongressen uitvoeren.

Is dit wel het geval met de leden der Kommunistische Partij, die alleen door hare aansluiting bij de Kommunistische Internationale in Moskou, de meest besliste en meest uitgesproken vijand is, en der Syndikale Kommissie van België, en van het Internationaal Vakverbond te Amsterdam, waarvan de eerste, ingevolge artikel 2, paragraaf g harer statuten, de Belgische afdeeling uitmaakt?

Het zal volstaan met hier de vier op de vakbeweging betrekking hebbende punten van de 21 voorwaarden tot aansluiting bij de Kommunistische Internationale aan te halen om te bewijzen dat we, als het om leden der Kommunistische Partij gaat, met wel uitgesproken, principieele vijanden van onze beweging — zooals ze ingevolge de kongresbesluiten ingericht is — te doen hebben.

Ziehier den tekst van deze vier punten :

1° In de kolommen der pers, in de volksvergaderingen, in de vakbonden, in de samenwerkende maatschappijen, overal waar de toetreders tot de IIIe Internationale toegang hebben, betaamt het onverbiddelijk niet alleen de bourgeoisie te schandvlekken, maar insgelijks hare medeplichtigen, de reformisten van alle slag.

2° Iedere organisatie, die zich bij de kommunistische Internationale wenscht aan te sluiten, moet stelselmatig uit alle meer of minder verantwoor-

delijke posten der arbeidersbeweging (partijorganisaties, redacties, vakbonden, parlementaire groepen, coöperatieven en gemeentebesturen) de reformistische en centrummannen verwijderen en hen door beproefde kommunisten vervangen, zonder zich te bekommeren om het feit dat, voornamelijk in 't begin, bekwame opportunisten door eenvoudige werklieden zullen vervangen worden.

9° Iedere partij die de Communistische Internationale wensch bij te treden, moet stelselmatig en met standvastigheid, een kommunistische werkzaamheid in de vakverenigingen, de arbeiders- en bedrijfsraden, de coöperaties en de andere massa-organisaties ontplooien. Het is noodig om in deze organisaties kommunistische kernen te vormen die door voortdurenden en standvastigen arbeid de vakverenigingen, enz. voor de zaak van het communisme moeten winnen. Deze kernen zijn verplicht in haar dagelijkschen arbeid, overal het verraad der sociaal-patrioten en de wankelmoedigheid van het centrum te ontmaskeren. De kommunistische kernen moeten aan de Partij als geheel ondergeschikt worden.

10° Iedere partij die tot de Kommunistische Internationale behoort, is verplicht een hardnekkigen strijd tegen de Amsterdamsche Internationale der gele vakverenigingen te voeren. Zij moet, met de meest mogelijke wilskracht, aan de georganiseerde werkers, de noodzakelijkheid van een breuk met de gele Internationale van Amsterdam doen uitschijnen. Met alle middelen moet zij de opgerichte Internationale Vereeniging van de Roode Vakverenigingen, die zich bij de Kommunistische Internationale aansluit, steunen.

De groeiende « Roode Vak-Internationale » waarvan spraak in deze 21 punten heeft inmiddels hare taak van verdeelster der arbeidende klasse aangevat en doorgevoerd. Ze nam statuten aan waaruit het goed is, tot stichting der kongresleden, eenige uittreksels met betrek tot het Internationaal Vakverbond te geven.

Zoo luidt het bijvoorbeeld in de « preambuul » :

Alle tot dus ver bestaande Vakbonden-Internationalen waren in het gunstigst geval Internationale statistische burelen tot wederzijdsche inlichting. Het Internationaal Vaksekretariaat was vóór den oorlog eene zuivere inlichtingsorganisatie; het had noch strijd-, noch klassendoelinden. Het Internationaal Vakverbond van Amsterdam beantwoordt nog minder dan zijn voorganger aan de eischen des tijds. Het eerste hield zich uitsluitend bezig met inlichten, terwijl het huidige zich met de politiek bemoeit, met eene — inderdaad — aan de arbeiders vijandige, eene burgerlijke politiek, waarin het het gedacht der klassenarbeidersgemeenschap, den socialen vrede en den vredelievenden overgang van kapitalisme tot socialisme verkondigt. In wezen is het I. V. V. eene Internationale welke den bevrijdungskamp der arbeidersklasse tegenwerkt. Tegenover deze Internationale der krachteloosheid, der verwarring en der dienstbaarheid jegens de burgerij, zooals men de Amsterdamer Internationale bestempelen kan, moet de Internationale der revolutionnaire aktie en bedrijvigheid gesteld worden; eene Internationale welke gemeenschappelijk met de Kommunistische Internationale de arbeidersklasse organiseert, om de vernietiging der burgerij, het neerhalen van den burgerlijken staat, de verwezenlijking van de diktatuur des proletariaats, verder de inbezitting van de voortbrengstmiddelen, grondstoffen en werktuigen, alsook de invoering van het communisme door te voeren.

Onder het IIe Hoofdstuk wordt het doel van de R. V. I. aangegeven. De paragrafen 3 en 4 mogen hier wel overgedrukt :

3. Den strijd tegen de besmettelijke ziekte der verstandhouding met de burgerij, tegen de gedachte van de arbeidersgemeenschap der klassen en den

socialen vrede, evenals tegen de zinnelooze verwachtingen in een vredelievenden overgang van kapitalisme tot socialisme;

4. De vereeniging van alle revolutionnaire klassenelementen der Internationale Vakbeweging en het voeren van eenen beslissenden strijd tegen het Internationaal Bureel van den Arbeid des Volkerenbonds, en tegen het Internationaal Vakverbond in Amsterdam dat, ingevolge zijn programmas en zijne tactiek een steunpunt vormt voor de internationale burgerij;

Onder hoofdstuk III wordt de samenstelling van de R. V. I. opgegeven. Om van deze laatste te kunnen deel uitmaken worden 7 voorwaarden vereischt, waarvan de zesde luidt :

6. Het afbreken aller betrekkingen met de gele Amsterdamsche Internationale;

Verder wordt in Hoofdstuk X voorzien op welke wijze de R. V. I. in verbinding staat met de Kommunistische Internationale, en regelmatig met deze laatste samenwerkt.

Het zal wel onnoodig zijn hier in den breede uiteen te zetten op welke gemeene wijze de kommunisten ingevolge de besluiten hunner Internationale het Internationaal Vakverbond en de bij hetzelfde aangesloten nationale vakcentralen of Syndikale Kommissies in de laatste jaren bevochten en bestreden hebben; hoe ze met scheldwoorden van het laagste allooi de vooraanstaanden in onze beweging belasterd en bevuild hebben, terwijl ze hen steeds als verraders der arbeiders en verkochten aan de burgerij uitkreten!

Ten andere, de beweging om onze vakorganisaties in handen te krijgen, berust in de eerste plaats op den strijd tegen hen die de leiding in handen hebben, ten einde den invloed der Kommunistische Partij in de vakbeweging te vestigen. Was het Losowsky niet die op de vergadering van het uitgebreid bestuur der Kommunistische Internationale (bladzijde 621 : « Die Rote Gewerkschafts-Internationale », Juli 1923) over de vakbeweging sprekend, zegde : « De weerstand der reformisten kan in de vakbeweging slechts door eene verhoogde bedrijvigheid der Kommunistische Partij overwonnen worden »?

In zijn strijd tegen de leiders onzer beweging volgt Losowsky slechts het spoor van Lenin, die zich in zijn boek : « De Kinderziekte van het Communisme » als volgt uitdrukte :

« Deze strijd moet zonder genade gevoerd worden, en hem zoo verre drijven als wij gedaan hebben, tot dat al de onverbeterbare leiders van het opportunisme en het sociaal-chauvinisme met schande bedekt en uit de vakbonden zijn gejaagd geworden; dat het onmogelijk is het politiek bewind te veroveren zoolang deze strijd niet tot een zekeren graad is gedreven geworden. »

En verder zegt hij nog : « We hoeven er niet aan te twifelen, de leiders van het opportunisme zullen beroep doen op alle middelen der burgerdiplomatie, op de medewerking der burgerregeringen, der priesters, der politie, der gerechten om aan de kommunisten den toegang tot de vakbonden te versperren, om ze er uit te

verjagen, om er hen de toestand onmogelijk te maken. Aan dit alles moet weerstand geboden, alle opofferingen moeten gedaan worden, gebruik gemaakt van alle krijgslustigheden en sluwheid, onwettige gebruiken aangenomen, soms gezwezen, soms de waarheid verbloemd, *alleenlijk om in de vakbonden te treden, er te blijven en er trots alles de kommunistische taak te vervullen.* »

De kracht der vakbeweging, de belangen der arbeiders, wat raakt het die heeren? Het partijbelang voor alles! De vernietiging van de thans bestaande strijdorganisaties der arbeiders, ten voordeele van de kommunistische.

Was het inderdaad niet Losowsky die in de hierboven aangehaalde zitting verklaarde: « We mogen zonder overdrijven zeggen dat we voor eene schitterende toekomst staan. De bankroetverklaring der IIe, II $\frac{1}{2}$ en Amsterdammer Internationale maken de Kommunistische Internationale en de Roode Vakinternationale de eenige draagsters der Internationale Arbeidersbeweging. »

Bij het slot zijner beantwoording van verschillende redenaars zegde Losowsky nog onder andere: « Ik roep de kommunistische partijen nogmaals op voor het programma en de taktiek der R. V. I. te strijden en dit in den schoot der vakorganisaties, daar het slechts op grond van deze praktische bedrijvigheid gelukken zal vasten voet in de vakbeweging te vatten. »

Op dezelfde zitting was een Duitsche kommunist aanwezig die, op dit standpunt staande, de taak als volgt omschreef: « Het is volstrekt noodzakkelijk dat de kommunistische partijen meer dan tot hiertoe de arbeiders in de vakbeweging van onder af beïnvloeden »; en verder: « Slechts door een voortdurenden arbeid der kommunistische cellen in de vakbonden kan en zal de Partij een zulken toestand bereiken, dat de vakbond in zijn geheel de raadgevingen der Partij volgt. Het is noodwendig dat alle afdeelingen der Kommunistische Internationale hare leden den plicht opleggen in alle onderafdeelingen der vakbonden door te dringen, voornamelijk in de vrouwen- en jongelingsafdeelingen. »

Moet er nog verder aangetoond worden hoe de Kommunistische Internationale van hare aanhangers verlangt in de vakbeweging de zoo noodlottige — en door haar voorgeschreven rol — te vervullen? Moet er op aangedrongen dat sindsdien de « cellen » eenigzins van hunne waarde verloren hebben, ze van kleur veranderd zijn, en « Syndikale Kommissies » geheeten worden? Hoe deze nu het verdeelingswerk voortzetten?

Was het niet het orgaan I. S. R. uitgegeven door het Bureau der R. V. I., voor de Latijnsche landen, welke in zijn nummer van 13 Juli 1923 schreef: « Voor wat aangaat de verplichting aan elken gesyndikeerden kommunist opgelegd het ordewoord zijner kommunistische partij te volgen, zijn er niet veel argumenten noodig om haar te verrechtvaardigen. De Partij richt zich alleen tot de gesyndikeerde leden der partij, en dit is zijn onloochenbaar recht. Niemand is gedwongen tot de Kommunistische Partij toe te treden, maar zich bij deze laatste aansluitend verbindt men zich daardoor

hare grondprinciepen, hare strijdwijzen en hare taktiek te verdedigen. De kommunisten moeten zich overal als kommunisten gedragen. »

DE BELGISCHE KOMMUNISTEN

We meenen duidelijk genoeg te hebben aangetoond dat de leden der Kommunistische Partij gansch afhankelijk zijn van deze laatste, en ingevolge hun lidmaatschap gedwongen zijn slaafsch de bevelen der Kommunistische Internationale uit te voeren, en zelfs tegen hunne eigen belangen in, te trachten de vakbeweging naar den afgrond te voeren.

In België is de werking tegen de leiders in de vakbeweging begonnen toen de ontevredenheid der Werkliedenpartij, na een kongresbesluit inziende dat ze te kiezen hadden tusschen het wroeten in het donker of het openlijk strijd voeren, de Kommunistische Partij oprichtten.

Maar in de eerste tijden legden ze eene zekere voorzichtigheid en zelfs sluwheid aan den dag! Terwijl zij die onmiddellijk na den wapenstilstand zich openlijk als kommunist verklaard hadden, voortgingen evengoed op de leiders in de vakbeweging te schelden als op deze in de politieke beweging, legden de nieuwe kommunisten nog een zeker voorbehoud aan den dag. Ze waren in de vakvereniging, sommigen onder hen bekleedden zelfs een leidend post, en het kwam er dus op aan niet te veel aanstoot te geven; inderdaad, eene openlijke vijandige houding zou van eerst af de oogen der arbeiders geopend hebben en zou de nieuwe Kommunistische Partij verre van voordeelrijk zijn.

Terwijl dus de groote « chefs » zich in den strijd nog wat in het donker hielden, begonnen de anderen den aanval en veroorzaakten dan hier, dan daar, kleine konflikten die de werkers tegen hunne organisatie en vooral tegen hunne leiders zou opzetten. Eigenlijk gingen ze met hunne aanvallen voort, want naar we leeren uit het orgaan van het 3de Kongres der Kommunistische Internationale (n° 29, Donderdag 30 Juni 1922) verklaarde daar de woordvoerder der Belgische Kommunistische Partij dat deze laatste in den strijd voor de uitbreiding der partij, welke met veel moeilijkheden (?) gepaard ging « nu alle krachten samentrok op de werking in den schoot der vakbonden ».

Maar stilaan kwam verandering in de houding der leiders, zoo dat het syndikaal kongres van 1922, op een gegeven oogenblik door een kongreslid in kennis gesteld werd van de klachten welke ten allen kante begonnen op te rijzen tegenover de houding van zekere leden der Kommunistische Partij die, onder voorwendsel van het voeren van propaganda voor hunne gedachten, in werkelijkheid de vakbonden en dezer leiders aanvielen; die, in plaats

van zich met de belangen der eigen beroepsgenooten bezig te houden zich bemoeiden met de zaken der andere vakbonden en de werking en den strijd aldaar in de war stuurden.

Het kongres besloot dat maatregelen zouden genomen worden, in de eerste plaats met betrek op Jacquemotte die, als sekretaris der Bedienden zich vooral met de Mijnwerkers en Metaalbewerkers in het Walenland bezighield en daar de organisaties vele moeilijkheden berokkende.

Allerhande omstandigheden waren oorzaak dat tot heden geen gevolg aan dit besluit gegeven werd.

Scheen het toen dat er eenigszins vermindering komen zou in de aanvallen, weldra werden deze met meer dристheid dan ooit hervat.

De Kommunistische Partij, onder aanvoering van Jacquemotte, trachtte overal maar de minste ontevredenheid onder de arbeiders te baat te nemen om konflikten uit te lokken en alzoo en vakbonden leiders in een moeilijken toestand te kunnen brengen.

Moeten we hier herinneren aan de menigvuldige konflikten zoo in de mijn- als metaalnijverheid, evenals aan eene wilde staking in een tak der Textielnijverheid te Verviers. Moeten we hier eene beschrijving geven van de talrijke onzinnige bewegingen welke door de kommunisten slechts met het oog op hunne politieke propaganda werden uitgelokt, en van de pogingen die dan door de leiders der organisaties moesten aangewend worden om opnieuw regeling in den toestand te verkrijgen? Moet er hier bijzonder worden uitgeweid over de hardnekkigheid waarmee de kommunisten de overeenkomsten met het patronaat, vooral in de Mijnnijverheid, bestreden, afbraken en in de oogen der betrokken arbeiders verdacht maakten, dan wanneer deze overeenkomsten den arbeiders zoo menig voordeel gebracht hadden?

Men zal ons wel toelaten hier niet verder in bijzonderheden te treden, ten einde onmiddellijk het in de laatste tijden georganiseerd afbreken onzer organisaties te kunnen uiteenzetten.

Na de ongelukkige beweging van Ougrée-Marihay, waren daar, rond een paar leiders een aantal arbeiders geschaard gebleven, meestal menschen welke als slachtoffer van dien strijd gevallen waren juist door de schuld van hen rond wien ze zich schaar-den.

In het bekken van Charleroi waren ook enkele tientallen ontevreden, benevens een paar groepen mijnwerkers welke op het federatief standpunt staande, zich nooit bij de Centrale hadden willen aansluiten; die zich in principie een gevoelden met al de georganiseerde mijnsclaven, maar juist tot daar waar de geldelijke verantwoordelijkheden aanvang nemen; verder gingen ze nooit.

Onder den drang dezer paar leiders, de kommunisten en ook op aanstichten van de R. V. I. en de Kommunistische Internationale,

werd er gestuwd naar georganiseerde samentrekking dezer verspreiden. Voor de buitenwereld werd de schijn aangenomen dat men in de Kommunistische Partij tegen deze afzonderlijke groepeerings en voor het blijven in de oude organisaties was. In wezen was het echter anders, zooals later duidelijk genoeg bleek voor elkeen die niet moedwillig blind was.

Onder misbruik van den titel « Ridders van den Arbeid », naam waaraan voor de arbeiders van het Walenland zulke roerende herinneringen verbonden zijn, werd dan getracht de zoon schoone macht der georganiseerde werklieden van België ten voordeele van Moskou te fnuiken.

Eene eerste poging op 12 Augustus 1923 gedaan om deze kleine groep bij de Roode Vak-Internationale aan te sluiten mislukte; men durfde het nog niet goed aan, want dit zou het kommunistisch spel al te spoedig doen doorgronden hebben. Onder voorwendsel van de afwezigheid van mandaten desaangaande, werd deze aansluiting opnieuw naar de groepen verzonden.

Op 21 Oktober greep dan een nieuw kongres plaats alwaar met algemeene stemmen tot aansluiting bij de R. V. I. in Moskou besloten werd. Het kongres besloot tevens « eene afvaardiging te zenden naar het volgend kongres der R. V. I. overeengekomen zijnde dat ook de *Syndikale Kommissie der Belgische Kommunistische Partij*, namens de in de oude organisaties gebleven kommunisten daar insgelijks zal vertegenwoordigd zijn ».

Inmiddels hadden sommige groepen der Belgische Werkliedenpartij zekere moeilijkheden, daar in den schoot van bij haar aangesloten vakorganisaties door leiders van de Kommunistische Partij tegen de B. W. P. gewerkt werd. Ingevolge een kongresbesluit kon daar wel tegen opgetreden worden, maar het feit dat die groepen dan nog steeds tot de Syndikale Kommissie behooren door de aansluiting hunner Centrale bij deze laatste, en bijgevolg bij eene gebeurlijke uitsluiting uit de B. W. P. deze nog steeds moeilijkheden zouden berokkenen kunnen, moest met kiesheid gehandeld worden.

De Algemeene Raad der B. W. P. hield zich op 16 Oktober 1923 met deze gewichtige aangelegenheid bezig en stemde de volgende dagorde :

De A. R. der B. W. P. vergaderd in 't Volkhuys, te Brussel, de eenheid der werkersorganisaties die steeds hare sterkte heeft uitgemaakt willende behouden zien en tot dit doel gevrijwaard tegen pogingen tot verdeling en verbroekeling door de leden der Kommunistische Partij;

Spoort de Syndikale Kommissie, het Kooperatief Bureel en het Nationaal Verbond der Mutualiteiten aan, zonder verwijl te vergaderen om den toestand te bespreken en de gepaste maatregelen te nemen om het cellenbouwen in hunne aangesloten groepen te doen ophouden;

Besluit dat de arrondissementsfederaties voor plicht hebben hare politieke groepeerings te verplichten ten spoedigste al dezen uit te sluiten

die aangesloten zijn bij de Kommunistische Partij, het blad ervan steunen of eene vijandige houding tegen de aktie der Werkliedenpartij aannemen;

Besluit dat de zelfde maatregel moet genomen worden in al de muziek- en zangkringen, in de jonge wachten, de groepen van lichamelijke- en arbeidersopvoeding en andere die hunne aktie voeren onder de bescherming van de Belgische Werkliedenpartij.

Deze dagorde werd voorwat aangaat de twee laatste paragrafen aan de bij de B. W. P. aangesloten groepen overgemaakt. De paragraaf met betrek op de Syndikale Kommissie werd aan deze laatste onderworpen. Daar echter de statuten der Syndikale Kommissie niet toelaten dat zulke gewichtige besluiten door Bureel of Nationaal Komiteit genomen worden, diende de behandeling van dit vraagstuk naar het syndikaal kongres verzonden.

Op voorstel van het Bureel werd dan ook alzoo door het Nationaal Komiteit met algemeene stemmen besloten.

Intusschen stonden de heeren kommunisten in Moskou niet stil, en alhoewel ze in schijn tegen die organisatie buiten de bestaande groepen waren, steunden ze de afgescheurden en uitgesloten op elke mogelijke wijze. Dit ligt overigens in de lijn hunner werking sinds jaren. Schreef niet « Die Rote Gewerkschafts-Internationale » van November 1921 : « We willen hopen dat het den Belgischen kommunisten dit jaar gelukken zal in de Belgische vakbonden eene degelijke bres te slaan, en dat we op het volgend kongres der Internationale vakverenigingen reeds een officieel vertegenwoordiger van het Belgisch proletariaat zullen kunnen begroeten. » Schreef niet ditzelfde orgaan in zijn nummer van November 1922, dat het karakteristische der Belgische vakbeweging was, dat ze de eenige was welke de zware ekonomische krisis had kunnen doorstaan zonder belangrijk ledenverlies te moeten boeken, enkele lijnen daarna van de politieke beweging sprekend zeggend :

« De B. W. P. put hare gansche kracht uit de vakbonden, kooperatieven en ondersteuningskassen, en de *kommunisten moeten alle krachten in beweging zetten om den invloed der reformisten zelfs in deze organisaties te ondermijnen.* »

Overigens, het masker werd weldra afgeworpen want het Uitvoerend Bureel der Roode Vak-Internationale zond, op 20 December 1923, een brief aan eene konferentie van zoogezegde onafhankelijke (?) vakbonden welke op 20 Januari 1924, te Seraing, zou gehouden worden. In dezen brief wordt op de woorden gespeeld, maar heel duidelijk op de verdeeldheid in de Belgische vakbeweging aangestuurd. Eene nieuwe Syndikale Kommissie mocht niet gesticht worden, maar wel : « een aktiekomiteit of een komiteit van bij de R. V. I. aangesloten organisaties, het doel van dit komiteit moetende wezen het verspreiden, in den schoot der massa, van de gedachten der R. V. I. en het strijden voor de syndikale eenheid (?) in België! Het komt er op aan een georganiseerden invloed uit te oefenen op de leden der reformistische syndikaten. In overeenstemming met de Kommunistische Partij moeten in deze syndikaten groepen gesticht worden welke sympathiek staan tegenover de

R. V. I. uwe aktie met deze groepen samenordenend. Het is zeker dat het zwaartepunt der Belgische kommunisten zich in den schoot der reformistische syndikaten bevindt. Het is dus daar dat ge « cellen » bouwen moet, alle oppositie groepeeren en een linker-vleugel vormen. Het komiteit dat ge zult gevormd hebben zal het eenig Bureel van vertegenwoordiging van de R. V. I. in België zijn. Wanneer de minderheid zich in den schoot der reformistische vakbonden zal gekristalliseerd hebben, zullen we, zooals in de andere landen, twee bij de R. V. I. aangesloten groepen hebben, waarvan de eene zich bevinden zal in den schoot van de reformistische vakbonden, en de andere daar buiten.

In overeenstemming met de Kommunistische Partij moet ge eene nieuwe generatie van militanten kweeken, vermits alle leiders, op enkele uitzonderingen na, aan den anderen kant der barikade gebleven zijn. »

De « Internationale Syndicale Rouge », van Januari 1924, geeft aangaande deze konferentie en het te verrichten werk leerrijke bijzonderheden. We leeren daar bijvoorbeeld uit « dat er eenig meeningsverschil geheerscht had tusschen de « Ridders van den Arbeid » en de Belgische Kommunistenpartij aangaande de kwestie der propaganda voor de syndikale aanwerving, maar tijdens een onderhoud dat in de maand December te Brussel plaats greep hadden de voormannen dezer twee organisaties, slechts het indringen in de massa van den revolutionnair geest voor het oog hebbend, zich spoedig 't akkoord gesteld ».

En dan volgen de raadgevingen die onder oogpunt van syndikale tucht, van de zoo noodzakelijke eendracht en vertrouwen effenaf misdadig zijn! Sprekend van zoogezegde onafhankelijke vakbonden wier medewerking verlangd wordt, luidt het onder andere : « Tusschen de onafhankelijke organisaties zijn er, zooals deze van de machinisten der ophaling te Mariemont-Bascoup, alwaar de korporatieve geest zeer ontwikkeld is. Er is daar in deze organisaties een groot propagandawerk te verrichten, want het is volstrekt noodzakelijk ze in het aktiekomiteit te brengen om reden van het bijzonder karakter van hunnen arbeid en de nuttigheid die er is hare leden aan de stakingen te zien deel nemen juist omdat ze daar een overwegende rol kunnen spelen! » Dus eene kleine minderheid van de werkers in eene nijverheid zooals deze der Kolennijnen, maar die tegen den wil der verpletterende meerderheid in, met enkelen het gansche werk kunnen stilleggen, moet met dit doel « speciaal » bewerkt worden!

Verder gaat het dan dat : « het slechts door een onophoudend werken is dat de revolutionnair hun standpunt door de werkersmassa zullen kunnen doen deelen, dat zij de Centralen zullen kunnen veroveren. De konferentie van 20 Januari, hunne krachten samenvoegend, onder hen de onmisbare band vormend voor eene gemeenschappelijke werking, zal daartoe den eersten stap wezen ».

Sindsdien is dien raad toegepast geworden, evenals deze bij-

voorbeeld aan de Mijnwerkers gegeven, om, over het hoofd der regelmatige vergaderingen en kongressen heen, onzinnige bewegingen en stakingen aan te gaan, zooals het nog begin Mei het geval was. Gelukkig haalt de gezonde zin de bovenhand bij de arbeiders, die door de oude, beproefde leiders gesteund zich al meer en meer van den invloed der onverantwoordelijke hard-schreeuwers ontmaken.

* * *

Een laatste feit moet hier nog worden opgeteekend : Een uittreksel van het verslag eener zitting van het Latijnsch Bureel der R. V. I., op 19 Maart 1924 te Parijs gehouden, leert ons dat daar in aanwezigheid van den vertegenwoordiger der « Ridders van den Arbeid » uit België, de toestand der vakbeweging in ons land besproken werd. Na kennis te hebben genomen van de stichting van een aktiekomiteit « worden de maatregelen bestudeerd om de revolutionnaire minderheid der onderscheiden nijverheden daar deel aan te doen nemen. Schikkingen werden insgelijks getroffen opdat de « Ridders van den Arbeid » (bij de R. V. I. aangesloten) en de revolutionnaire elementen in de reformistische Centralen gegroepeerd, in volmaakte overeenstemming zouden werken om in België « de principen van den klassenstrijd te doen zegevieren ». Daar werd ook een Parijsch afgevaardigde der R. V. I. aangeduid om op 28 Maart te Seraing op eene meeting door de « Ridders » en hunne vrienden ingericht, het woord te voeren. Laat ons hier bijvoegen dat op diezelfde meeting van de hardnekkigste vijanden der Syndikale Kommissie en de bij haar aangesloten organisaties, een bestendig sekretaris van een dezer laatste optrad, namelijk Jacquemotte, bestendig sekretaris der Bediendenvereeniging van Brussel!

BESLUIT

Welk besluit hoeft thans uit wat hier voorgaat getrokken te worden?

In de eerste plaats zouden we hier willen waarschuwen tegen alle mogelijke en gebeurlijke overschatting van den invloed der kommunisten en hunne handlangers op de Belgische vakbeweging.

Voorzeker hebben ze met hunne venijnige propaganda, door het lasteren der leiders en het met valsche voorspiegelingen ophitsen der arbeiders menig kwaad gedaan. Hadden zij hunne heillooze werking niet aangevat dan hadden de werkers van ons land met meer kans van welslagen het hoofd kunnen bieden aan de aanvallen welke de reaktie in de laatste drie jaren met zooveel hardnekkigheid tegen de arbeiders, hunne organisatie en de verwezenlijkte hervormingen gericht heeft. Alleen door deze noodlottige

werking hebben de kommunisten bewezen de beste steunpilaren te zijn geweest van de burgerij, die slechts door deze medewerking er in gelukt is de arbeiders in hunnen opmarsch tegen te houden.

Maar, is deze werking der kommunisten dus nadeelig geweest voor de georganiseerde arbeidersklasse, toch mogen we zeggen dat *tot heden* hun invloed tusschen de werkers belangrijk lager staat en minder is dan alles wel zou doen vermoeden. Dit gedeelte der arbeiders dat onze rangen verliet is niet tot de « Ridders van den Arbeid » noch tot de daarmede in verband staande organisaties overgegaan. Slechts een klein gedeelte, hoogstens 10 duizend naar verluiden de berichten in de tot Moskou behorende bladen verschenen, zijn aldus vereenigd. We hebben dus het recht te verklaren dat tot hiertoe die werking zonder merkbare uitslagen is gebleven.

Edoch, we moeten de toekomst voor oogen hebben. Wat tot heden slechts weinig uitslag had, kan morgen groote gevolgen hebben. Tot heden, onder voorwendsel van vijandigheid aan afzonderlijk optreden, was door de kommunisten niet openlijk, niet georganiseerd opgetreden tegen onze vakbeweging. De vergadering van December heeft daar verandering aan gebracht.

Verder is er met meer nadruk dan ooit besloten, zooals ontegensprekelijk uit voorgaande bladzijden blijkt, om met steun van Moskou de bij de Syndikale Kommissie aangesloten organisaties te ondermijnen, er de verdeeldheid in te brengen en alzoo de schoone macht welke we tot heden kunnen ontwikkelen hebben ten voordeele der arbeiders en hunne familie te vernietigen.

Dit kunnen we niet laten gebeuren! Op het oogenblik dat naar alle waarschijnlijkheid de ergste aanvallen der reaktie als achter den rug zijnde mogen beschouwd worden, dat de vakvereenigingen in de meeste landen opnieuw hun ledental zien aangroeien en de geestdrift en strijdlust harer leden wederom zien toenemen, dat een wind van democratie over Europa schijnt te komen en eenige hoop tot verandering, tot mogelijkheid van Vrede en heropbouw verspreidt, zouden we toelaten dat door ondermijning in eigen schoot al die gunstige voortekens zouden vernietigd worden, en voor onze klasse nog slechtere dagen voorbereid?

Dit is niet mogelijk en we hebben de vaste, innige overtuiging dat het al onze voormannen eveneens zoo blijken zal.

Er moeten dus maatregelen getroffen! Doch dewelke?

Aan het Syndikaal Kongres voorstellen de bij de Syndikale Kommissie aangesloten groepen te verzoeken de meest doordrivende maatregelen voor te stellen komt ons niet gewenscht voor. Iedere organisatie heeft in haar eigen levensbelang er voor te zorgen dat zij die in haren schoot eene werking voeren, welke ten slotte noodlottig voor het bestaan der organisatie en haren invloed

werken moet, onverbiddelijk ofwel tot ophouden gedwongen ofwel uit de rangen geweerd worden.

Maar daar waar het gaat om het algemeen belang, daar heeft niet alleen de Syndikale Kommissie het recht maar als uitdrukkelijken plicht op te treden, en in het belang *aller organisaties* de noodige maatregelen van zelfbehoud te treffen.

Het staat buiten twijfel dat de Syndikale Kommissie bij monde van haar kongres thans te beslissen heeft dat het geen lid eener organisatie toegelaten is zich te bemoeien met de zaken eener andere organisatie; dat wanneer dit toch gebeurt de eigen organisatie van dit lid deze tot eerbiediging der beslissing te dwingen heeft, of wanneer hij dit niet doen wil hem zonder genade uit de rangen te weren heeft.

Verder heeft het Syndikaal Kongres voor plicht het bestaan der Syndikale Kommissie en dezer aangesloten organisaties te verdedigen tegen de vijanden die in den schoot der groepen blijvend, ofwel reeds aandeel aan het bestuur nemen, ofwel dit aandeel trachten te veroveren met het doel het partijbelang van de Kommunistische Internationale te dienen, met dit gevolg dat weldra alle macht der vakvereniging door verdeeling voor onmacht heeft plaats gemaakt.

Met het oog daarop onderwerpen we de volgende dagorde aan de goedkeuring van het aanstaande Syndikaal Kongres :

Het Syndikaal Kongres gehouden op 2, 3 en 4 Augustus 1924 te Brussel,
Na kennisname van het verslag aangaande de syndikale tucht alsook van de beraadslagingen desaangaande;

Verklaart dat het den plicht aller bij de Syndikale Kommissie aangesloten organisaties is de noodige maatregelen te nemen om uit haren schoot alle verdeeldheid te weren, en onverbiddelijk op te treden tegen al diegenen welke onder wat voorwendsel ook aanleiding tot onrust en verdeeldheid in de organisatie geven zouden;

Verder verklaart het kongres dat geen enkel lid van gelijk welken vakbond ook het recht heeft zich met de zaken, zoo innerlijke als algemeene, eener andere organisatie te bemoeien, tenzij het daartoe uitdrukkelijk door de bevoegde lichamen zooals kongressen, hoofd- of nationaal bestuur of door eene overeenstemming tusschen de S. K. en de andere organisatie zou aanzocht zijn geworden;

Daarenboven, na kennis te hebben genomen niet alleenlijk van den strijd welke door de Kommunistische Internationale en de bij haar aangesloten partijen tegen het Internationaal Vakverbond van Amsterdam en dezes aangesloten groepen gevoerd wordt, maar tevens ook van de middelen welke gebruikt worden om de bestaande en beproefde organisaties te verdeelen en onmachtig te maken, inbegrepen de slaafsche onderwerping tot deelname aan dit heillooze werk welke aan het lidmaatschap der Kommunistische Partij verbonden is;

Is van oordeel dat de funktie van bestuurder, in welken graad ook, van eene moderne, bij de Syndikale Kommissie aangesloten organisatie onverenigbaar is met het lidmaatschap der Kommunistische Partij; dat deze funktie van bestuurder onmogelijk kan toevertrouwd worden aan iemand welke door zijn lidmaatschap gedwongen is het I. V. V. en bijgevolg ook de Syndikale Kommissie te bestrijden;

Draagt de aangesloten organisaties op de noodige maatregelen te nemen ten einde de volle uitvoering en toepassing van de paragrafen 3 tot 6 der huidige resolutie te verzekeren;

Gelast het Bureel en het Nationaal Komitee der Syndikale Kommissie het nemen en toepassen dezer maatregelen na te gaan.

Voor het Bureel der Syndikale Kommissie :

De Verslaggever,

Corn. MERTENS.

Verslag over de Arbeidersvakanties

Wat de verachte burgers en de patroons die slechts naar winst hunkeren er ook over zeggen, België stond slechts zelden aan het hoofd der naties in zake arbeidershervormingen.

Vóór den oorlog was onze sociale wetgeving achter op deze aller andere nijverheidslanden en indien sinds den wapenstilstand het Parlement enkele min of meer goede wetten heeft gestemd, is dit meer te danken aan de syndikale macht en aan den strijdgeest der arbeiders dan aan den goeden wil en aan den gerechtigheidszin van onze regeerders.

Het baart dus geen verwondering dat de arbeidersvakanties eerst in al de andere landen der wereld worden ingevoerd alvorens er ten onzent sprake van is.

En, om de vakanties te durven opeischen voor de werkersmassa's ten zelfden titel als de eeuwige woekeraars er immer hebben van genoten, zal al wat België aan reaktionairen telt de gelegenheid niet laten voorbij gaan ons te beschuldigen dat wij niet weten wat uit te vinden om het land ten gronde te helpen.

Nochtans, indien de Belgische arbeiders in 't algemeen in zake vakanties slechts de werkloosheid kennen die voortspuit uit de nijverheidskrisissen en die hen broodeloos stelt, laten de woekeraars niet na gedurende het zomertijdperk enkele dagen of enkele weken rust te nemen.

Waarom dat verschil tusschen de menschen? Waarom is het noodig dat de eenen zich al de even stoffelijke als zedelijke genoegens mogen veroorloven, terwijl de anderen — en nog wel de overgrote meerderheid — van alles beroofd wezen?

Hebben de arbeiders dan zoo'n sterk lichaamsgestel dat men hen van hun prilste jeugd af van het begin tot het einde des jaars aan den arbeid kan houden?

Neen, toch niet, de proletariërs hebben geen ander gestel dan dezen die hen uitbuiten en onze vriend Lombard legt er met

reden nadruk op in de toelichting van zijn wetsontwerp op de jaarlijksche vakanties der werklieden, wanneer hij zegt : « Het blijkt dus dat de vakanties dienden ingesteld voor al de arbeiders, want, mag men, indien het waar is dat een geestesarbeider behoefte heeft aan vakanties om jaarlijks het soort bedrijvigheidsmachien dat zijn geestesarbeid leidt te vernieuwen, een oogenblik dezelfde billijkheid betwisten eener opknapping, tot het bekomen eener zoo groot mogelijke voortbrenging, van het spierenstelsel en van gansch het menschelijk machien dat zich gedurende gansch een jaar aan den arbeid heeft uitgeput? »

Wij zijn, ten andere, niet alleen om aldus te denken, want, indien, zooals wij hooger zeggen, de werklieden van ons land in 't algemeen nog van dat voordeel niet genieten, beschouwen de patroons de vakanties als iets noodwendigs en sinds lang reeds geniet hun beambtenpersoneel er van.

In de studie die wij in het «Bundeltje», n° 4 der S.K. over de arbeidersvakanties gedaan hebben, en waarnaar wij dezen verwijzen die het vraagstuk zouden willen doorgronden, hebben wij bewezen dat er geen werkelijk verschil bestaat tusschen hetgeen men gewoonlijk *geestesarbeiders* en *handarbeiders* noemt.

Wij meenen dus, zooals wij elders reeds hebben gezegd, dat de arbeidersvakanties onder physiologisch, ekonomisch en geestesoogpunt gerechtvaardigd zijn.

't Is, wij twijfelen er niet aan, omdat zij die overtuiging deelen dat de democratische openbare besturen het vakantieregim hebben ingevoerd, zonder merklijk onderscheid tusschen het beambten- en het werkliedenpersoneel te maken.

Anderzijds verleenen enkele zeldzame patroons en al de grootste socialistische samenwerkingen des lands jaarlijksche betaalde vakanties aan gansch hun personeel. Dit vernietigt het argument der patroons volgens hetwelk die hervorming bepaald de Belgische nijverheid ten gronde zou helpen!

En, indien de werklieden vakanties hier schier iets onbekend zijn, dan is dit elders niet het geval en in Oostenrijk, in Tsjeko-Slowakije, in Duitschland, in Engeland, in Italië, in het Groot-Hertogdom Luxemburg, in Noorwegen, in Rusland, in Polen, in Zwitserland, in Zweden, in Zuid-Afrika en in Amerika zijn zij reeds een feit, hetzij door de wet voor zekere beroepen, hetzij bij overeenkomst of gemeenschappelijk kontrakt voor andere (1).

Deze lange opsomming is afdoende en zij toont, onzes inziens, de mogelijkheid aan de arbeidersvakanties in België te verwezenlijken. De werkgevers dier landen hebben dezelfde belangen

(1) Zie voor de bijzonderheden der toepassing het « Bundeltje », n° 4, uitgave der Syndikale Kommissie. Prijs : 1 fr. 25.

als de onzen te verdedigen; zij hebben dezelfde zorg, dezelfde moeilijkheden en indien zij, onder welkdanigen vorm een jaarlijks verlof met betaald loon aan hun personeel hebben meenen te moeten verleen, dan is het dat ze er toegekomen zijn zich te overtuigen dat dit verlof geen zuiver verlies was, en dat enkele dagen afwezigheid kon vergoed worden door een grooteren ijver aan het werk.

Er bestaat in deze zaak een dubbel belang en wij wanhopen niet het te doen begrijpen aan degenen die op het oogenblik het weerspannigst zijn.

Doch men zou zich begoochelingen maken en kans loopen nooit te lukken, indien men eraan dacht die nieuwe hervorming alleen door den wil der patroons te bekomen.

Met de arbeidersvakanties zal het gaan zooals het met de andere beschermingswetten is gegaan : zij zullen ingevoerd worden wanneer de arbeiders het beslist zullen willen.

't Is dus in de eerste plaats tot dezen dat wij ons dienen te richten en na hen de voordeelen der te verwezenlijken nieuwe verovering te hebben bewezen, zullen wij hun vragen de krachtingspanning te doen die de verovering van elk nieuw voordeel vereischt.

Wij hebben den achturendag met strijd verworven en tot drie maal toe hebben wij al zijne tegenstanders bewezen dat wij geenszins genegen waren er wat het ook zij van los te laten.

Laat hem ons volledigen; door het jaarlijksch verlof met betaald loon te eischen en op te dringen en door een der onrechvaardigheden te doen verdwijnen die door niets gewettigd worden, komen wij nader tot de sociale gerechtigheid.

Als besluit onderwerpen wij aan het kongres volgend besluit :

Het op 2, 3 en 4 Augustus 1924, te Brussel, vergaderde Kongres der Syndikale Kommissie van België;

Beslissend over het verslag van makker Bondas, betreffende het vraagstuk der arbeidersvakanties;

Stelt eerstens vast dat de bevoorrechten der fortuin noodwendig achten elk jaar een zekeren tijd te besteden aan het rusten van den geest en het ontspannen der zenuwen;

Oordeelt dat een rusttijd niet min noodzakelijk is voor de proletariërs die van 1 Januari tot 31 December zwoegen in de werkhuizen en fabrieken;

Verkondigt voor al de handarbeiders het recht op een jaarlijksch verlof met betaald loon, recht dat des te gewettiger is doordat het meerendeel der geestesarbeiders reeds sinds lang van jaarlijksche verloven genieten;

Is van gevoelen dat die hervorming in den tegenwoordigen staat der zaken volkomen verwezenlijkbaar is, gezien zij in den vreemde in talrijke nijverheidsondernemingen toegepast wordt en in België het meerendeel der openbare besturen, de socialistische samenwerkende maatschappijen en zeker privaatsnijverheden er hun werkliedenpersoneel even als hun beambtenpersoneel van laten genieten;

Stelt het minimum aan de werklieden aller nijverheden toe te staan verlof met betaald loon op zeven achtereenvolgende dagen vast;

Belast het Nationaal Komitee, in overeenstemming met de Centrale en de Provinciale en Gewestelijke Federaties van Vakbonden, van heden af de noodige werking te ondernemen om dien eisch zoo spoedig mogelijk te zien verwezenlijken.

De Verslaggever,
Joz. BONDAS.

Verslag over de Belastingswetten

De Belastingen

Het Kongres der Syndikale Kommissie van 2, 3 en 4 Augustus dezes jaars heeft op zijn dagorde de kwesties van het belastingstelsel in ons land en in 't bijzonder van de rechtstreeksche en onrechtstreeksche belastingen geplaatst. Ten allen tijde hebben de belastingen erg op de arbeidersklasse gedrukt, alhoewel de arbeiders bezweken van ontberingen en van ellende onder eene uitbuiting van de meesters en van de werkgevers die hun voor een zware arbeid een bespottelijk loon uitkeerden.

In zijne vurige liefde voor de proletariërsklasse schreef Jaurès : « Die ongerechtigheid neemt talloze vormen aan, doch zij heeft een enkele bron : het stelsel van den kapitalistischen eigendom. In de tegenwoordige maatschappij, beschikt eene geringe minderheid over de kapitalen en de werktuigen en die eigendom verzekert haar eene massa voorrechten ten nadeele van hen die niets dan hunne armen bezitten. Dat die eigendom ophoude persoonlijk te zijn om gemeenschappelijk te worden, dat hetgeen heden aan enkelen behoort het erfgoed van allen worde; dan zullen de verdrukten hunne onafhankelijkheid terugbekomen, en elke persoonlijkheid zal zich vrij kunnen ontwikkelen. 't Is door het einde van den klassenstrijd, door de verdwijning der klassen zelve, dat de gerechtigheid wezenlijkheid zal worden. In de moderne maatschappij neemt het woord gerechtigheid een meer en meer nauwkeuriger en uitgebreiden zin aan. Het beteekent dat de menschheid in elken mensch volledig dient geëerbiedigd en ten hoogste verheven. Nu, slechts daar waar onafhankelijkheid, handelenden wil, vrije en opgeruimde aanpassing van den mensch aan de geheele samenleving bestaat, is er waarlijk menschheid. »

Indien wij dus de wetten bespreken die ons door eene burgerwetgeving worden opgedrongen, dan is het omdat het kapitalistisch stelsel nog niet op het punt is ineen te storten en dat wij in zijn omwentelingsstadium, hetwelk tegelijker tijd de wegen naar het socialisme voorbereidt en de bewustheid der uitgebuite massa's wakker schudt, stap voor stap te strijden hebben om zijne voorrechten op alle gebied door een samenhang en eene weloordachte werking der georganiseerde arbeiders te beperken, deze laatsten

op zedelijk en technisch gebied voorbereidend tot de bestemming die ons door Jaurès wordt afgeschilderd.

En 't is onbetwistbaar dat het proletariaat op dat gebied reeds een schoon eind wegs heeft afgelegd.

DE NAAMLOOZE MAATSCHAPPIJ « BELGIË »

Aldus noemde de tegenwoordige minister van Geldwezen, tevens hoofd onzer regeering, de Belgische gemeenschap die hij voor zending kreeg te besturen! Het gaat dus wel om eene zaak, eene zaak die men dient te besturen zooals elke kapitalistische zaak, 't is te zeggen in de beste voorwaarden voor de kapitalistische belangen. Gansch de nijverheids- en handelsbedrijvigheid van den *bijzonderen eigendom* moet echter geheiligd blijven. De naamlooze maatschappij « België » doet zich voor den geest onzer huidige meesters slechts voor onder haren tegenwoordigen vorm van staatslichaam : rechterlijk, politisch, krijgskundig, maatschappelijk (in beperkten zin), onderwijs (van vernepen aard) en zekere openbare diensten. En indien het bijzonder kapitaal geroepen wordt bij te dragen tot de kosten van het staatslichaam, zal het in zulke mate zijn die niet te veel de bezitters onaangenaamheden verschaft en te hunnen opzichte van de meeste voorkomendheid getuigt. Daartegenover zal de arbeidswereld die van haar arbeid leeft haar zwaar, onwrikbaar, onverbiddelijk deel te dragen hebben, terwijl de vrucht van haren arbeid, haar loon, hare wedde zullen blootstaan aan de bestendige waardeverminderingen ingevolge de regeeringspolitiek, de wisselkoersschommelingen, de handelingen der spekulanten en de roofzucht der onverzadigbare handelschuimers. Bovendien zullen de arbeiders, met hand en geest, van den geringsten werkman tot den ambtenaar, na overladen te zijn geworden met lofbetuigingen voor de gedurende den oorlog geleden ellenden, beschimpt, voor nutteloozen, luiards uitgescholden worden. En voor hen is er slechts sprake van inkrimping der uitgaven en langeren arbeidsduur.

De gesyndikeerde arbeiders hebben zich door eene omzichtige en krachtdadige aktie vinnig weten te verdedigen en de vangarmen afgesneden van het monster, dat zich op hunne arbeidsvoorwaarden wierp, doch op andere gebieden houdt het evenwel zijne prooi vast. Dit is op belastingengebied.

DE BEGROOTING

De begrooting, wat men in gewone woorden « de inkomsten en de uitgaven » noemt, moet meer en meer al diegenen aanbelangen die tot de familie behooren. En de hand- en geestesarbeiders zijn wel dezen die er het meest belang zouden moeten in stellen. Nu, dat is niet altijd het geval. De zorg van het huishouden is altijd overgelaten geworden aan degenen die meer rechtstreeks de kapitalistische begeerten, de begeerten der schuimers die leven op

kosten der voortbrengende krachten des lands vertegenwoordigden.

De Staatsbegrooting heeft sinds 1914 erge schokken ondergaan, even voor wat aangaat de breedte harer kolommen cijfers als onder opzicht der verschillende kapitels die ze samenstellen.

De gewone ontvangsten van den Staat over de jaren 1913 en 1924 stellen zich op als volgt :

Belastingen	1913 Millioen	1924 Millioen	T. h. verhoging
Rechtstreeksche belastingen	85	947	1,114
Tolrechten	74	425	574
Accijnsrechten	141	353	250
Registratierechten	84	1,063	1,265
Totaal der belastingen	384	2,788	726
Tolgelden	5	10	200
Kapitalen en inkomsten	35	112	320
Terugbetaling	9	106	1,177
Totaal der gewone ontvangsten	433	3,016	696

De gewone Staatsontvangsten voor 1924 zullen dus 3 milliard 16 miljoen frank beloopten. Daarbij voegen zich ongeveer 340 miljoen uitzonderlijke en vergoedende ontvangsten.

Die ontzaglijk groote som van meer dan drie milliard moet dienen om in 1924 als totaal der gewone begrotingen te betalen :

1° De openbare schuld fr.	1,383,415,885.86
2° De bestuursdiensten	1,587,482,979.97
3° De oninvorderbare schuld	383,325,700.00

Totaal fr. 3,354,224,565.83

De begrooting der bestuursdiensten wordt als volgt verdeeld :

	Gewone uitgaven	Buitengew. uitgaven
Voor de dotaties	12,045,034.—	—
Rechtswezen	103,528,188.—	12,103,892.—
Buitenlandsche Zaken	18,617,048.50	8,242,963.50
Binn. z. en Gezondheid	41,001,208.—	5,121,917.—
Wetensch. en Kunsten	284,585,648.97	25,674,239.—
Landbouw	28,334,949.—	1,866,518.—
Openbare Werken	81,452,600.—	8,334,248.—
Nijverheid en Arbeid	144,757,487.—	26,373,901.—
Koloniën	6,046,509.—	452,427.—
Landsverdediging	486,197,225.—	61,627,375.—
Gendarmerie	53,772,168.—	3,300,000.—
Geldwezen	125,625,964.—	46,876,855.—
Ekonomische Zaken	1,445,615.—	99,000.—
Totaal fr.	1,387,409,644.47	200,073,335.50
Algemeen totaal . fr.	1,587,482,979.97	

De dienst der schuld die in 1914 slechts 220 miljoen beliep, bedraagt voor 1924, 1,383 miljoen en verhoogt telken jare met ongeveer 100 miljoen.

Ziehier de verdeling ervan voor 1924 :

Lasten voor de schuld herkomstig van vóór	
1 Oktober 1830	6,337,128.28
Lasten voor de na 1830 gemaakte schuld	1,289,857,707.58
Pensioenen	84,438,000.—
Rente	2,603,050.—
Buitengewone uitgaven	180,000.—
Totaal van de begrooting der Openb. Schuld	1,383,415,885.86

Ziedaar dus bijna anderhalf milliard, ongeveer de helft der jaarlijksche Staatsontvangsten die verbruikt worden aan het betalen der rente van de schuld die ongeveer 40 milliard bedraagt.

Een arbeider die op het einde zijner week de helft van zijn loon zou te betalen hebben aan rente voor de gemaakte schulden, zou in een treurigen toestand verkeeren en moest hij nog van zijn half loon dat hem overblijft een deel afnemen voor het aflossen zijner schuld, dan vraagt men zich af of hij nog in zijne behoeften zou kunnen voorzien en of hij niet veeleer geneigd zou zijn om het op te geven. Welnu, dat is nochtans den toestand die door het in zwang zijnde belastingstelsel voor het land wordt geschapen.

De minister van Geldwezen vestigt veeleer de aandacht op de uitgaven der bestuursdiensten dan op die der schuld omdat, zegt hij, het die zijn welke vooral de aandacht van het land gaande maken : ten andere de eenige onder de gewone begrotingen die vat hebben op zekere pogingen tot besparing.

Dat brengt er ons toe te spreken over

DE INKRIMPING DER UITGAVEN

Er zijn, inderdaad, bij de bestuursdiensten begrotingen die verminderingen kunnen en moeten ondergaan, doch in deze laatste tijden heeft men willen erkennen dat de bezoldigingen van de Staatswerklieden, -beambten en -ambtenaars ontoereikend zijn. 't Is dus niet in dat opzicht dat de uitgaven dienen ingekrompen te worden. Men heeft ook willen erkennen dat de voortbrengst van het Staatspersoneel gunstig de vergelijking onderstaat met die der arbeiders van de privaattijverheid en dat het personeel in zekere ministeries derwijze ontoereikend is dat een afmattend werk wordt geleverd. Op dat gebied dus dient, integendeel, eene verhoging der uitgaven voorzien. En er dienen zelfs nieuwe uitgaven geschapen voor de uitbreiding van het algemeen en van het technisch onderwijs, voor de sociale verzekeringen. Laat ons trachten, door een noodgedwongen kort overzicht, daar wij noch over de plaats beschikken om te lang uit te weiden, noch de noodige dokumenten onder de hand hebben, ons er rekenschap van te geven waar enkele belangrijke sneden van de bestuursbegrotingen zouden kunnen afgenomen worden.

In verband met het kapittel der dotaties meenen wij te mogen doen opmerken dat de wedde der leden van de Wetgevende Kamers niet overdreven is, integendeel. Wij kennen arbeidersvertegenwoordigers die met hunne 12,000 frank 's jaars niet genoeg hebben om behoorlijk te leven. Wanneer men weet tot welke kosten zulk mandaat aanleiding geeft en dat er geene andere inkomsten zijn, dan mag men zeggen dat het slecht betaald wordt.

Het Staatshoofd, komt echter voor op de begrooting voor een bedrag van 3,300,000 frank. Het verschil is tamelijk groot en diende, ongetwijfeld, min gevoelig gemaakt.

De begrooting van het ministerie van Landsverdediging zal ons voor het jaar 1924 de mooie som van 547,824,600 frank kosten. Dat is het leeuwenaandeel, dat meer dan het derde van al de uitgaven van de gewone Staatsbegrooting opsloopt, dat op zich zelf bijna zooveel kost als de begrootingen van het Binnenland en de Gezondheid, van de Wetenschappen en Kunsten, van den Landbouw en de Nijverheid en Arbeid samen. Daar valt een belangrijk bedrag op af te nemen, wat tegelijker tijd in staat stelt tienduizenden arbeiders meerdere maanden per jaar aan hun familie en aan de voortbrenging terug te schenken, tot groot welzijn van de nijverheid.

Zeven-en-vijftig millioen voor de Gendarmerie, dat is veel, niet waar? Daarop diende bezuinigd te worden.

Doch neen! op de begrooting der buitengewone uitgaven worden zes millioen voorzien voor verfraaiingen en herstel van de kazernen der gendarmen. Dat is waarlijk te veel zorg daaraan besteed en dat zegt ons niets goeds. En diezelfde begrooting bevat 131 millioen buitengewone uitgaven voor het ministerie van Landsverdediging. Daaruit blijkt dus dat leger en gendarmerie ons voor 1924, 742 millioen kosten, en het zijn niet de 67 millioen die er op voorkomen, als uitgaven veroorzaakt door den oorlog, die voor ons klein land een offer van schier drie kwart milliard voor den militair slokop zouden kunnen wettigen. Daarop dient veel afgedongen. Het schijnt dat er nog vele bezuinigingen te verwezenlijken zijn in andere besturen, gezien het den verslaggever van de begrooting behaagde het in volgende bewoordingen te zeggen: « de openbare meening is overtuigd dat er in breede mate bezuinigingen te verwezenlijken zijn op de bestuursuitgaven. »

Aldus zullen enkele honderden millioenen bespaarde nuttelooze uitgaven toelaten niet altijd het totaal der belastingen te verminderen, doch ze te besteden aan begrootingen van algemeen en voortbrengend belang.

DE OPBRENGST DER BELASTINGEN

De minister van Geldwezen heeft reeds voor enkelen tijd den slapenden gang der opbrengst van de belastingen toegeschreven aan het gebrek aan dienstpersoneel, alsook aan het invoegbrengen der nieuwe naoorlogische belastingsstelsels.

Er is dan echter vastgesteld dat de belasting op het inkomen, behalve die der arbeiders die aan de basis wordt geïnd, niet regelmatig binnenkwam en dat er talrijke en belangrijke onduikingen geschieden door het feit dat voor de vaststelling der inkomsten van de rijken niet dezelfde middelen van onderzoek bestaan als voor die der arbeidersklasse. Sedertdien is er dikwijls kwestie geweest van het invoeren van het bordereel, dat elke financieele inrichting zou verplichten de rekening van elken klant tot den loopenden dag in orde te houden, opdat men zich bij eene eenvoudige inzage rekening kunne geven van de inkomsten van denzelfde.

Tegenwoordig komen de belastingen overvloediger binnen en in verschillende middens is beweerd geworden dat er geen kwestie van kan zijn nieuwe belastingen te innen, dan wanneer deze die van kracht zijn grootelijks zouden volstaan wanneer zij volledig betaald werden.

De minister van Geldwezen die zinnens was voor 400 millioen frank nieuwe belastingen te heffen, zou zich tevreden stellen met ongeveer 200 millioen, omdat de belastingen beter binnenkomen en, anderzijds, omdat de burgerklieken die meester zijn in het Parlement den kiezer van 1925 beginnen te vreezen. Het blijkt echter een feit, alhoewel de vooruitzichten aan belastingsontvangsten overtroffen zijn, dat tal van onduikingen en achterstallige belastingen van groote belastingsschuldigen op te zoeken zijn; dat het met dat doel noodzakelijk is het bordereel in te voeren, en dat de inning dier achterstellen, met de klimmende verhooging der belasting op het inkomen die wij eischen, kunnen in staat stellen de lasten die de arbeidersklasse treffen te verlichten, het beroep op nieuwe belastingen te vermijden en de levensduur te verminderen.

OVERDRACHTTAKS EN ZEGELRECHT

De Staatsschuld dient verminderd te worden ten einde zich te ontmaken van den last der rente van de schuld die ons schier 1,300 millioen frank kost. Zich van eene schuld ontmaken dat is haar terugbetalen, want wij zijn niet in staat haar te kunnen vernietigen. Er dient eene poging gedaan om de schuld bij helft te verminderen en dit in een zeer kort tijdsbestek. In eens zouden wij 600 millioen frank in belastingen min op te brengen hebben en de levensduur zou verminderen want tegelijkertijd zou de overdrachttaks en het zegelrecht verdwijnen die uitvindzels zijn om, natuurlijk, geld voor de Schatkist te verzamelen, doch die tegelijkertijd rechtstreeks op al de prijzen drukken, daar de handelaars niet nalaten ze aan den klant in rekening te brengen. Van de 610 millioen die de overdrachttaks en het zegelrecht opbrengen, mag men zeggen dat er meer dan 500 millioen onrechtstreeksche belastingen zijn die de arbeidersklassen treffen.

ACCIJNSRECHTEN

De Staatsschuld dient verminderd ten einde de Belgische bevolking te ontlasten van de tol- en accijnsrechten, onrechtstreeksche belastingen die ongemerkt het geld afdoen : de tabakbandjes zijn ingeschreven voor 50 miljoen; de accijnsrechten op de suiker, 55 miljoen; die op de lucifers, 6 miljoen; op de bieren, 35 miljoen; op de margarine, 1,200,000 frank. Dit alles zijn onrechtstreeksche belastingen die zwaar op de arbeidersklasse wegen omdat ze artikelen treffen die het meest in de volksklasse verbruikt worden.

TOLTARIEVEN

De regeering gaat verder en verergert immer meer den toestand der massa. Alhoewel ze er tot op heden slechts een matig gebruik heeft van gemaakt, heeft ze zich het recht aangemattigd de tolrechten op eene hoeveelheid artikelen, waarbij die van hoofdgebruik behooren, te verhoogen wanneer het haar belieft. Artikelen die geene invoerrechten betaalden, kunnen volgens de grillen der regeering getakseerd worden met een recht gaande tot 15, 30 of 45 fr. de 100 kilos. Van andere artikelen waarop reeds een invoertaks drukte wordt dezen verdubbeld of verdrievoudigd. Die wetdekreten laten den minister van Geldwezen toe, voor het geval er geld zou ontbreken, er te slaan of anderszins, en door onderstaande tabel zal men kunnen vaststellen dat hem de gelegenheid werd gelaten in de zakken der armen te putten.

Per 100 kilogram	INKOMENDE RECHTEN	
	Morgen	Heden
VOEDING :		
Vee fr.	15.00	—
Vleeschsoorten	30.00	—
Versche haring	15.00	—
Boter	60.00	20.00
Kaas	36.00	12.00
Eieren	30.00	—
Keukenvetten (oleo-margarine) .	15.00	—
Reuzel	30.00	—
Tarwe, rogge	7.50	—
Maïs, garst	7.50	—
Rijst	7.50	—
Haver	9.00	3.00
Meel	10.00	2.00
Ongebrande koffie	30.00	—
Gebrande koffie	30.00	10.00
Gewone versche groenten	15.00 tot 30.00	—
Drooge groenten	45.00	—
Appelen (vruchten)	9.00	5.00
Plantenboter	15.00	—
Geraffineerd zout	2.00	—
Voedingspastei	18.00	4.00
Beschuit	45.00	12.00
Zoutwaren (spek)	37.50 tot 45.00	—
Gedr., gerookte of gezouten visch	18.00	—
Sardienen	60.00	15.00

INKOMENDE RECHTEN

Per 100 kilogram	Morgen	Heden
Cacao in poeder	120.00	30.00
Chokolade	90.00	30.00
Konfituren	150.00	30.00
Ruwe suiker	120.00	40.00
Geraffineerde suiker	120.00	40.00
Verdichte melk	90.00	30.00
Margarine	60.00	30.00
KLEEDING :		
Wol fr.	15.00	—
Wollen garens	165.00	55.00
Wollen dekens	300.00	60.00
Gewone dekens	210.00	45.00
Wollen geweeffels	150.00 tot 450.00	50.00 tot 150.00
Katoenen garens	tot 80 maal de huidige taks	—
Katoenen geweeffels	165.00 tot 375.00	55.00 tot 125.00
Vlasgarens	tot 117.00	—
Linnen geweeffels	tot 1,630	10 p. h. der waarde
Katoenen kousen	555.00	120.00
Wollen kousen	750.00	200.00
Schoenen (leder met houten zolen)	90.00 tot 150.00	10 p. h. der waarde
Schoenen (leder) het paar . . .	6.00	10 p. h. der waarde
VERLICHTING :		
Petroleum, de hectol. . . . fr.	15.00	—
GEZONDHEID :		
Gewone zeep fr.	21.00	7.00
Zeep in bollen	120.00	40.00
Borstels	45 p. h.	15 p. h.

Daar dient een eind te komen aan die tolrechten die de voor de arbeidersklasse noodwendigste levensmiddelen en artikelen treffen.

DE BEROEPSTAKS

Ten allen tijde heeft de georganiseerde arbeidersklasse de afschaffing of de grootste beperking van de onrechtstreeksche belastingen en de invoering van de rechtstreeksche belasting, zooals de belasting op het inkomen, gevraagd. Terwijl in de andere landen de belasting op het inkomen in de zeden was gedrongen, hebben onze regeerders zich immer tevreden gesteld met onrechtstreeksche belastingen omdat deze het voordeel hebben niet te veel de rijken te kwellen en de arme klasse meer te treffen.

Doch sinds den oorlog zijn de rechtstreeksche belastingen ontzaglijk toegenomen; wij hebben de belasting op het inkomen : inkomen op gronden, inkomen op roerende goederen, beroepsinkomen.

De grondbelasting, belasting op de onroerende goederen, is voor 1924 ingeschreven voor 150 miljoen.

De belasting op de roerende goederen : beurs-, bankwaarden, enz., voor 225 miljoen.

De beroepstaks : arbeid, nijverheid, handel, voor 240 miljoen.

De bijgevoegde taks op het totale inkomen, 't is te zeggen de supertaks, zal opbrengen 230 miljoen.

Met de taksen op de automobielen, de spelen, de spektakels,

zullen de rechtstreeksche belastingen voor 1924 het totaal van 947 miljoen frank, hetzij het derde van het totaal der belastingen dat 2,788 miljoen bedraagt, beloopt. In 1913, was de verhouding der rechtstreeksche belastingen 23 p. h. van het totaal der belastingen. Er is dus vooruitgang, vooruitgang die nog moet versterkt worden door de volledige afschaffing van de onrechtstreeksche belastingen, tol- en accijnsrechten die de voorwerpen van eerste noodwendigheid treffen.

Van de beroepstaks, die 240 miljoen bedraagt, zouden er naar het schijnt 80 miljoen taks zijn op de basis geheven, 't is te zeggen rechtstreeks geheven op het oogenblik der verhandeling, hetgeen ons toelaat te zeggen dat die 80 miljoen door de loon- en weddetrekkenden voortgebracht worden.

Indien wij berekenen dat anderhalf miljoen hand- en geestesarbeiders 80 miljoen rechtstreeksche belastingen betalen, betalen dit anderhalf miljoen arbeiders honderdtallen miljoenen onrechtstreeksche belastingen door de tol-, accijns-, overdracht- en zegelrechten die terugslaan op den prijs der voor hunne behoeften noodige waren die op 7 tot 10 milliard 's jaars kan geschat worden. Moeten dus de arbeiders den last der onrechtstreeksche belastingen ontnomen worden, dan mag met evenveel redenen niet toegelaten worden dat de rechtstreeksche belasting den arbeider kome treffen in het loon dat hem onontbeerlijk is om in de behoeften van het leven te voorzien.

DE FORFAITAIRE TAKS

De beroepstaks heeft dit onrechtvaardigs dat, indien de armen, de behoeftigsten der burgers, door de onrechtstreeksche belastingen worden getroffen, ten zelfden titel als de rijken, men dat zelfde beginsel in de belasting op het inkomen heeft willen invoeren en al de burgers, zonder onderscheid, welk hun inkomen ook zij, treffen.

Men heeft soms gemeend te hooren zeggen dat er een burgersplicht te vervullen was en dat het wel het minste was zijn persoonlijk aandeel bij te dragen in de Staatsschaal.

Degene die arm is heeft slechts het hoogst noodzakelijke om te leven en wordt reeds zeer onrechtvaardig getakseerd, zooals wij komen te zeggen, door de onrechtstreeksche belastingen. Arbeidt hij, dan betaalt hij, door zijne krachtinspanning en zijne voortbrenging, een tweede tol aan het welzijn der gemeenschap en moet men hem bovendien niet een deel van zijn ontoereikend loon ontnemen. De beroepstaks moet uit de wet verdwijnen en indien wij het algemeen beginsel der belasting op het inkomen aannemen, is het noodig dat de vrijstelling der behoeftigen rechtvaardig geschiede.

Noch in Frankrijk, noch in Engeland, noch in Nederland waar het inkomen wordt belast, heeft men de vermetelheid gehad de armen door de rechtstreeksche belasting te treffen. Wij eischen dus dat de « forfaitaire » taks volledig verdwijne, dat de minima van

vrijstelling van beroepstaks ga tot 4,000, 4,500 5,000, 5,500 en 6,000 fr. naarvolgens het gaat om gemeenten van min dan 5 duizend, van 5 tot 15 duizend, van 15 tot 30 duizend, van 30 tot 60 duizend inwoners.

Wat de groote inkomsten betreft zou de klimmende belasting zoo moeten zijn dat zij 20, 30, 40 en 50 p. h. zou kunnen bereiken, terwijl heden de groote inkomsten slechts met ten hoogste 10 p. h. worden getakseerd.

Makker Max Hallet, kamerlid van Brussel, is door den Algemeenen Raad der B. W. P. belast geworden aan de regeering wijzigingen aan de wet op de belasting op het inkomen voor te stellen.

In de nummers van 31 Maart en van 21 Mei 1923 van de « Belgische Vakbeweging » kan men de door makker Hallet gedane voorstellen aantreffen en tevens enkele andere voorstellen van wijzigingen dan die welke wij hierboven hebben opgesomd.

Wij laten hier den tekst volgen van in het begin van 1924 herziene wetsartikelen die betrekking hebben op den beroepstaks.

Art. 25. — De bedrijfsbelasting treft al de nagemelde inkomsten :

1° De winsten van om 't even welke nijverheids-, handels- of landbouwbedrijven, met inbegrip van de winsten wegens den persoonlijken arbeid der deelgenooten in de burgerlijke of handelsvennootschappen, welke eene rechtspersoonelijkheid bezitten, onderscheiden van die der deelgenooten;

2° De verschillende bezoldigingen der openbare en private ambtenaren en bedienden, alsmede alle loonen, met uitsluiting van de gezinsvergoedingen of -toelagen verleend voor elk kind ten laste boven drie (1); de pensioenen en lijfrenten, met uitzondering van de jaargelden tot onderhoud en van de pensioenen verleend aan de oorlogsinvaliden en oorlogsverminkten (2), alsmede aan de arbeidsinvaliden en aan de slachtoffers van arbeidsongevallen (3);

3° De baten, onder welken naam ook, van de vrije beroepen, ambten of posten en van elke winstgevende betrekking, niet bedoeld bij de n^{rs} 1° en 2° van dit artikel.

Van de belasting der natuurlijke personen wordt evenwel afgetrokken de belasting overeenstemmende met het minimum van de supertaxe vrijgesteld krachtens artikel 41, en desvoorkomend, krachtens de artikelen 42 en 43, indien de personen die ten laste van den schatplichtige zijn geen bedrijfsinkomsten genieten (3). De bedrijfsbelasting van het gezinshoofd wordt daarenboven verminderd met 5 t. h. voor elk kind ten laste boven drie; deze aftrekking mag echter het bij § 2 van artikel 45 vastgestelde maximum niet overschrijden (1).

Voor de bedrijfsbelasting wordt het vrijgestelde minimum bepaald met inachtneming van de bevolking der gemeente waar het bedrijf wordt uitgeoefend, indien deze bevolking talrijker is dan die der woon- of der verblijfplaats van den belanghebbende (2).

De bedrijfsbelasting wordt eens voor al vastgesteld op 12 frank 's jaars voor de inkomsten of gedeelten van inkomsten, krachtens de bovenstaande bepalingen vrijgesteld (3).

(1) Art. 2, litt. C, der wet van 28 Februari 1924.

(2) Art. 2, litt. D, der wet van 28 Februari 1924.

(3) Art. 3 der wet van 3 Augustus 1920.

Art. 26, § 1. — De in artikel 25 vermelde inkomsten zijn belastbaar naar hun zuiver bedrag, hetzij op grond van hun bruto-bedrag verminderd met de bedrijfsuitgaven alleen, welke gedurende den belastbaren tijd werden gedaan om die inkomsten te verkrijgen of te behouden.

§ 2. — Worden inzonderheid als bedrijfslasten aangezien :

1° De werkelijke of vermoedelijke huurwaarde der onroerende goederen, of der gedeelten van onroerende goederen, dienende tot het uitoefenen van het bedrijf, en alle algemeene onkosten wegens het onderhouden, verwarmen, verlichten daarvan, enz.;

2° De interesten der kapitalen, aan derden ontleend en in het bedrijf aangewend, alsmede alle lasten, renten of soortgelijke uitkeeringen betreffende dit bedrijf;

3° De wedden en loonen der bedienden en werklieden in dienst bij het bedrijf;

4° De noodige afschrijvingen van het materieel en van de roerende voorwerpen dienende tot het uitoefenen van het bedrijf, in zoover de afschrijvingen samengaan met eene waardevermindering, welke zich gedurende den belastbaren tijd werkelijk voordeed.

§ 3. — Worden van de bedrijfsinkomsten niet afgetrokken de uitgaven van persoonlijken aard, zooals de huurprijs van het gedeelte van het onroerend goed dienende tot woning, het onderhoud van het gezin van den belanghebbende, de kosten van onderricht, opvoeding en alle andere uitgaven, welke tot het uitoefenen van het bedrijf niet noodzakelijk zijn.

Art. 27, § 1. — De winsten der nijverheids-, handels-, of landbouw-bedrijven zijn die welke voortvloeien uit al de zaken gedaan door hunne inrichtingen of door de tusschenkomst daarvan.

§ 2. — Voor de toepassing van de bedrijfsbelasting worden als winsten aangezien :

1° Het loon dat de ondernemer zich wegens zijn persoonlijken arbeid toekent;

2° De baten en voordeelen welke de ondernemer in natuur geniet;

3° De baten van zijne speculatiën;

4° De sommen gebruikt tot geheele of gedeeltelijke terugbetaling van ontleende kapitalen, tot uitbreiding van onderneming of tot waardevermeerdering van de toerusting;

5° Om 't even welke reserves of voorzorgsfondsen, de overgebrachte sommen van het jaar op nieuwe rekening en elke soortgelijke bestemming.

Het inkomen wegens het landbouwbedrijf wordt, voor de zetting der belasting, aangezien als gelijk aan het dubbele van het kadastraal inkomen omschreven in artikel 5. Niettemin mogen de belastingsplichtige en het beheer door alle rechtsmiddelen bewijzen welk het werkelijk inkomen is.

§ 3. — Geen splitsing van winsten wegens gemeenschappelijke bedrijven wordt toegelaten onder leden eener zelfde familie, te zamen wonende, noch onder de leden van eene vennootschap, vereeniging of eenige gemeenschap.

Echter behoort het loon der familieleden van den ondernemer, die met hem arbeiden, tot de algemeene kosten, in zoover het eene normale wedde of een normaal loon niet overschrijdt en als zoodanig in de bedrijfsbelasting werd aangeslagen.

Wordt insgelijks afgetrokken het gedeelte der inkomsten van de aangevende kapitalen, dat 6 t. h. van deze kapitalen niet overschrijdt en dat aan de belasting op roerende zaken wordt onderworpen.

§ 4. — Wat betreft de vreemdelingen die in België zaken doen, mogen alleen afgetrokken worden, als algemeene kosten of bestuurskosten, de uitgaven van dien aard, in hunne Belgische inrichtingen gedaan.

Ten zetel van deze inrichtingen wordt bijzonder boek gehouden van de verrichtingen bedoeld bij § 1.

Behoudens afwijking ten gevolge van internationale overeenkomsten, wordt de bedrijfsbelasting bepaald op een minimum van 60 frank (zonder opcentiemen) voor de vertegenwoordigers van buitenlandsche firma's, de schippers, de rondreizende kooplieden, de foorkramers en alle anderen, die

hun bedrijf in België uitoefenen, doch noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch vaste inrichting in het land hebben.

Gemelde belasting wordt betaald vóór de uitoefening van het bedrijf in België. Echter, indien de in het land verkregen inkomsten tot eene hoogere belasting aanleiding geven, is eene aanvullende belasting tot het vereischte bedrag opvorderbaar; die aanvullende belasting is te betalen vóór dat de schatplichtige het grondgebied verlaat en uiterlijk op 31 December (1).

Art. 28. — Bij gebrek aan bewijskrachtige gegevens geleverd hetzij door de belanghebbenden, hetzij door het beheer, worden de krachtens n° 1 van artikel 25 belastbare winsten, voor elken belastingplichtige, bepaald naar de normale winsten van soortgelijke belastingplichtigen en met inachtneming, volgens het geval, van het aangewende kapitaal, van den omzet, van het aantal werklieden, van de benuttigde drijfkracht, van de huurwaarde der in bedrijf genomen gronden, alsmede van alle andere nuttige inlichtingen.

Een koninklijk besluit bepaalt, met inachtneming van bovengemelde gegevens, het minimum der winsten belastbaar ten laste van de vreemde firma's, welke in België werkzaam zijn (2) (3).

Art. 29, § 1. — Tot het loon, in n° 2 van artikel 25 omschreven, behoorren de jaarwedden, vergoedingen, vergeldingen, premieën, extra-toelagen en elke andere bezoldiging, hetzij vaste, hetzij veranderlijke, onder welke benaming ook, met uitsluiting van de vergoedingen verleend voor bedrijfs-uitgaven.

§ 2. — De voordeelen in natuur worden gevoegd bij het loon of de dagloonen; zij gelden voor hunne werkelijke waarde of worden gerekend op eene naar raming te bepalen gemiddelde som, volgens het geval.

§ 3. — De afhoudingen ten behoeve van de pensioen- of verzekeringskassen worden integendeel van het loon afgetrokken.

Bij gebrek aan bewijskrachtige gegevens worden de bedrijfslasten der bij n° 2 van artikel 25 bedoelde personen bepaald op een tiende van hunne bezoldigingen of loonen (4). Echter mag dit forfaitair bedrag, behoudens tegenbewijs, niet 30,000 frank per schatplichtige overschrijden (5).

Art. 30. — De bij n° 3 van artikel 25 bedoelde winsten worden vastgesteld door van het geheel bedrag der ontvangsten de uitgaven af te trekken, die aan het uitoefenen van het bedrijf eigen zijn.

De personen die vrije beroepen, ambten of posten uitoefenen, zijn gehouden op straffe eener boete van 500 frank voor elke overtreding, een gedagteekend en onderleekend ontvangsbewijs te verstrekken van hunne eereloonen, commissieloonen of om 't even welke andere bezoldigingen.

Dit ontvangsbewijs wordt genomen uit een stamboekje, waarvan het model wordt bepaald door den Minister van Financiën. Deze kan slechts eischen dat op de stambladen en op de scheurbladen van het boekje worden vermeld het geheel bedrag van de eereloonen, commissieloonen of bezoldigingen, alsmede de naam van hem, die ze verschuldigd was.

Elke persoon, die eene dergelijke betaling doet, zonder het ontvangsbewijs te vorderen, is, met den belanghebbende, hoofdelijk aansprakelijk voor de boete.

Het verstrekken van een ontvangsbewijs is niet verplichtend voor de aan eene beroepstucht onderworpen personen, indien deze een dagboek houden aanwijzende dag voor dag, en per categorieën, het bedrag van hunne beroepsonvangsten en -uitgaven. Elk verzuim daaromtrent brengt de toepassing van de hierboven voorziene boete mede.

Het model van het dagboek wordt door den Minister van Financiën

(1) Art. 3 der wet van 28 Februari 1924.

(2) Art. 4 der wet van 3 Augustus 1920.

(3) Een koninklijk besluit zal eerlang het minimum der winsten belastbaar in hoofde van de in België optredende vreemde firma's regelen.

(4) Art. 5 der wet van 3 Augustus 1920.

(5) Art. 4 der wet van 28 Februari 1924.

bepaald. Dit dagboek wordt genummerd en gekortteekend door den toezienaar der belastingen van het gebied (1).

Art. 31. § 1. — Zijn de belasting verschuldigd de natuurlijke personen of de rechtspersonen, de maatschappijen, die geen rechtspersoonlijkheid bezitten, en de feitelijke vereenigingen of gemeenschappen:

a) Die de bij artikel 25 bedoelde inkomsten in België genieten, zelfs wanneer zij in het buitenland of in de kolonie verblijven;

b) Die, als schuldenaars van de inkomsten bedoeld bij n° 2 van artikel 25, ze in België betalen, zelfs wanneer de rechthebbenden in het buitenland of in de kolonie verblijven (2).

§ 2. — Geldt het een gemeenschappelijk bedrijf, dan is de belasting verschuldigd door het familiehoofd of door den bestuurder der maatschappij, vereeniging of gemeenschap.

§ 3. — De belastingplichtigen, bedoeld bij litt. b. van § 1 van dit artikel, zijn gerechtigd om van de belastbare inkomsten de belasting af te trekken, waaraan deze onderworpen zijn, en wel zonder verhaal van de rechthebbenden, tot welke nationaliteit dezen ook behooren.

De afgetrokken som mag nochtans niet een vijfde overschrijden van de bezoldigingen of loonen, welk het bedrag daarvan ook zij.

Een koninklijk besluit bepaalt de wijze van aftrekking der belasting (2) (3).

Art. 32, § 1. — De belasting op de winsten en baten, bedoeld bij de n°s 1° en 3° van artikel 25, wordt gevestigd op de vastgestelde of vermoedelijke inkomsten van het vorig jaar of van het maatschappelijk boekjaar van gelijken duur, binnen dat jaar afgesloten, behoudens mogelijke aftrekking der bedrijfsverliezen, gedurende de twee vorige jaren of tijdens de twee vorige maatschappelijke boekjaren geleden.

§ 2. — In geval van staking van bedrijf in den loop van het jaar, wegens sterfgeval of om eenige andere reden, wordt een bijzondere aanslag geregeld naar de uitkomsten van het tijdvak, gedurende hetwelk het bedrijf werd uitgeoefend.

§ 3. — Voor de inkomsten nader omschreven in n° 2 van artikel 25 is de belasting verschuldigd op 't oogenblik zelf hunner betaling.

§ 4. — Wat betreft de belastingplichtigen, die tegelijk inkomsten bedoeld bij de n°s 1 of 3 en bij n° 2 van artikel 25 genieten, wordt de belasting berekend op het gezamenlijk bedrag der inkomsten van het vorig jaar, na aftrekking der belastingen desgevallend geïnd bij de betaling der inkomsten (4).

HOOFDSTUK II. — Bepaling van het bedrag der cedulaire belasting.

§ 1. — Grondbelasting.

Art. 33. — De grondbelasting, met inbegrip van de aandeelen der provinciën en gemeenten, wordt bepaald op 10 t. h. van het kadastraal inkomen.

De aanslagen van minder dan 1 frank worden niet in de kohieren opgenomen.

§ 2. — Belasting op roerende zaken.

Art. 34, § 1. — De belasting, met inbegrip van de aandeelen der provinciën en gemeenten, wordt bepaald op 10 t. h. van de belastbare inkomsten.

Deze belasting wordt verhoogd met 50 opcentiemen, uitsluitend ten bate van den Staat. Nochtans zijn die opcentiemen niet van toepassing op de

(1) Art. 5 der wet van 28 Februari 1924.

(2) Art. 6 der wet van 3 Augustus 1920.

(3) De wijze van afhouding der belasting wordt bepaald bij het koninklijk besluit van 14 Augustus 1920.

(4) Art. 6 der wet van 28 Februari 1924.

belasting op de inkomsten der aangewende kapitalen, noch op die bedoeld bij onderstaande § 2.

Het bedrag der opcentiemen wordt tot op 20 centiemen verminderd, wat betreft de inkomsten der obligatiën uitgegeven tot op 28 Maart 1923, behalve wanneer de schuldplichtige vennootschap de belasting of de verhoogingen van belasting op zich neemt.

§ 2. — De belasting wordt tot op 4 t. h. (zonder opcentiemen) verminderd:

a) Voor het gedeelte der bij artikel 15 bedoelde inkomsten, dat evenredig overeenstemt met de winsten behaald en belast in het buitenland;

b) Voor de inkomsten vermeld in artikel 19.

Zij wordt tot op 2 t. h. (zonder opcentiemen) verminderd:

a) Voor de inkomsten bedoeld bij artikel 17;

b) Voor de inkomsten der sommen gestort in de Algemeene Spaar- en Lijfrentkas, of in de Deposito- en Consignatiekas;

c) Voor de inkomsten der sommen gestort in andere spaarkassen, afhangende van eene openbare inrichting, wanneer die sommen niet 5,000 frank per boekje overschrijden.

Geene belasting is verschuldigd wanneer de bij littera b en c bedoelde interesten niet 50 frank per inlegger bereiken (1).

§ 3. — Wat de in artikel 17 bedoelde premieën of loten betreft, is het bedrag van de belasting bepaald op 3, 4, 6 of 8 t. h., naar gelang die inkomsten onderscheidenlijk 25,000, 50,000, 100,000 of 150,000 frank niet overschrijden; het bedrag is 10 t. h. voor de premieën en loten welke 150,000 frank overschrijden (2).

§ 3. — Bedrijfsbelasting.

Art. 35, § 1. — De bedrijfsbelasting wordt, voor elk belastingschuldige, toegepast per schijf van jaarlijksche inkomsten van 3,000 frank en minder, of op grond van elke evenredig gelijkwaardige som voor de tijdvakken van minder of meer dan één jaar.

§ 2. — Het bedrag, met inbegrip van de aandeelen der provinciën en der gemeenten, wordt op 2 t. h. gesteld voor de eerste schijf en vermeerderd trapsgewijze met een half ten honderd voor elke nieuwe schijf, zonder 10 t. h. te mogen overschrijden voor het gedeelte der inkomsten dat 48,000 fr. overschrijdt.

§ 3. — Voor de vennootschappen, welke rechtspersoonlijkheid bezitten, wordt de belasting geregeld op grond harer winsten verminderd met de inkomsten, uitgekeerd of onderworpen aan de belasting op roerende zaken als inkomsten der aangewende kapitalen.

Op verzoek der schatplichtigen, kan de belasting gevestigd worden bij reeksen van belastbare inkomsten overeenstemmende met een twintigste der bij den aanvang van het maatschappelijk boekjaar aangewende kapitalen; ter zake wordt het bedrag vastgesteld op 5 t. h. voor de eerste reeks en klimt het trapsgewijze met een ten honderd voor elke som begrepen in een nieuwe reeks, zonder 10 t. h. te mogen overschrijden (3).

§ 4. — Met afwijking van §§ 2 en 3 wordt de belasting gelijkelijk bepaald:

1° Op een vierde van de belasting, door de §§ 2 en 3 bepaald, voor de inkomsten in den vreemde behaald en belast (4);

2° Op 10 t. h. voor de winsten der vreemde vennootschappen op aan-

(1) Art. 2 der wet van 28 Maart 1923. Dit artikel is slechts van toepassing op de aanslagen der dienstjaren 1923 en volgende. Het wordt echter toegepast op de belasting op de inkomsten toegekend of betaalbaar gesteld van 30 Maart 1923 af, zelfs wanneer zij uit in 1922 afgesloten balansen voortvloeien.

(2) Art. 7 der wet van 28 Februari 1924.

(3) Art. 7 der wet van 3 Augustus 1920.

(4) Art. 8 der wet van 28 Februari 1924.

deelen en de vergeldingen der beheerders, commissarissen, vereffenaars of anderen die gelijkaardige ambten waarnemen bij de Belgische, vreemde of tot kolonie behoorende vennootschappen op aandeelen.

Nochtans kunnen de belanghebbenden ontlasting verkrijgen tot bedrag der som die de belasting overschrijdt, welke voortvloeit uit de toepassing, op het gezamenlijke hunner vergeldingen, van de bedragen bepaald in § 2 hierboven.

TITEL II. — BIJKOMENDE INKOMSTENBELASTING OF « SUPERTAXE ».

HOOFDSTUK I. — Grondslagen der belasting.

Art. 36. — Elke Belg of vreemdeling, die in België zijne woonplaats of zijn gewoon verblijf heeft, wordt jaarlijks onderworpen aan eene « supertaxe » wegens zijn globaal inkomen: dat wil zeggen het geheel van zijne inkomsten, rechtstreeks of onrechtstreeks aan de cedulaire belastingen onderworpen, en van de inkomsten (1) van deze belastingen vrijgesteld. *Echter, geven de bij artikel 17 bedoelde premieën of loten niet aanleiding tot de supertaxe, indien de bij § 3 van artikel 34 voorziene belasting uit hoofde van de inkomsten werd gestort (2).*

Art. 37, § 1. — Van al de inkomsten te zamen, onderworpen aan de « supertaxe », en in zoover zij daarvan niet reeds werden afgetrokken voor de toepassing der cedulaire belastingen, worden de volgende lasten afgetrokken:

1° De uitgaven tot instandhouding van onroerende goederen bij gebrek aan of bij ontoereikendheid van het inkomen dezer goederen;

2° De verliezen geleden in een nijverheids-, handels- of landbouwbedrijf of bij het uitoefenen van eenig ander bedrijf;

3° De kosten van verzekering der onroerende goederen en der meubelen;

4° De belastingen en heffingen waarvan de inkomsten in België of in het buitenland in den persoon van den belastingplichtige of op zijne goederen werden getroffen;

5° De interesten der ontleende kapitalen;

6° De renten, door den belanghebbende betaald aan met hem niet inwonende personen, aan wie hij, krachtens de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, kost en onderhoud moet verschaffen;

7° Het werkelijk bedrag der sommen welke op gezette tijden, ten beloope van 1,000 frank, 't zij in de Staatskas, 't zij in openbare of private kassen worden gestort om pensioenen te vestigen, alsmede ten beloope van gemelde som, de verzekeringspremieën in geval van overlijden.

§ 2. — De huur- of gezinsuitgaven van den belastingplichtige bij artikel 26, § 8, bedoeld, mogen van zijn globaal inkomen niet worden afgetrokken.

Art. 38. — De « supertaxe » is over gansch het jaar verschuldigd op grond der inkomsten van het vorig jaar.

Art. 39. — Elk familiehoofd kan worden aangeslagen zoowel wegens zijne persoonlijke inkomsten als wegens die van de leden zijner familie, welke met hem een enkel gezin uitmaken.

Behoudens tegenbewijs, worden vermoed van het gezin deel uit te maken de kinderen beneden een en twintig jaar, die bij hunne ouders inwonen.

De inkomsten, welke de schatplichtige optrekt voor aan zijn gezin vreemde groepen of instellingen, worden afzonderlijk aangegeven en belast, mits de noodige bewijsaanvoering (3).

Art. 40. — Wanneer verscheidene personen samenwonen en samenleven, zoodat zij slechts een enkel gezin vormen, wordt, op het geheel bedrag der inkomsten voortvloeiende uit de in gemeenschap gebrachte goederen,

(1) De woorden « van openbare fondsen » werden opgeheven bij artikel 8 der wet van 3 Augustus 1920.

(2) Art. 9 der wet van 28 Februari 1924.

(3) Art. 9 der wet van 3 Augustus 1920.

slechts één aanslag gevestigd, voor de betaling waarvan zij hoofdelijk aansprakelijk blijven.

De aanslag wordt ten kohiere gebracht op naam van het gezinshoofd, zaakvoerder, bestuurder of overste.

Art. 41, § 1. — *Wordt van de supertaxe afgetrokken de belasting overeenstemmende met het gedeelte van het overeenkomstig artikel 36 gevestigd globaal inkomen dat het hierna bepaald minimum niet overschrijdt:*

- 2,100 frank in de gemeenten van minder dan 5,000 inwoners;
- 2,400 frank in de gemeenten van 5,000 tot minder dan 15,000 inwoners;
- 2,700 frank in de gemeenten van 15,000 tot minder dan 30,000 inwoners;
- 3,000 frank in de gemeenten van 30,000 tot minder dan 60,000 inwoners;
- 3,600 frank in de gemeenten van 60,000 inwoners en meer.

Deze rooster kan, bij koninklijk besluit, herzien worden in geval van wijziging der economische levensvoorwaarden (1).

§ 2. — De rangschikking is gegrond op de totale bevolking vastgesteld door de jongste tienjaarlijkse volkstelling, vóór het jaar van de invorderbaarheid der belasting openbaar gemaakt.

§ 3. — Bijaldien eene agglomeratie zich over verscheidene gemeenten uitstrekt, kunnen deze gemeenten of de aangebouwde gedeelten daarvan bij koninklijk besluit worden gerangschikt in de klasse, waartoe de meest bevolkte gemeente behoort.

Een koninklijk besluit kan insgelijks eene gemeente in eene hoogere klasse rangschikken dan die harer bevolking, wanneer de levensstandaard er wegens uitzonderlijke omstandigheden bijzonder hoog is (2) (3).

Art. 42. — *Het krachtens artikel 41 vrijgesteld minimum wordt verhoogd met een vierde voor elk familielid ten laste van den schatplichtige op 1 Januari van het jaar van den aanslag.*

Voor elk kind ten laste boven drie, wordt gemelde verhooging gelijk bepaald op een derde van het in de gemeenten van 60,000 inwoners en meer toepasselijk minimum.

Wanneer de schatplichtige weduwnaar of weduwe is, wordt het aantal van de personen te zijnen laste met eene eenheid vermeerderd (4).

Art. 43. — Worden aangezien als familieleden ten laste van den belastingplichtige, mits zij deel uitmaken van het gezin:

1° Zijne echtgenoot;

2° Zijne verwanten in de opgaande linie en die van zijnen echtgenoot;

3° Zijne afstammelingen of zijverwanten tot en met den tweeden graad.

Bij hertrouw zijn deze bepalingen van toepassing op de verwanten in de opgaande linie, de afstammelingen of zijverwanten van beide echtgenooten.

HOOFDSTUK II. — Vaststelling van het bedrag der « supertaxe ».

Art. 44, § 1. — *De supertaxe wordt toegepast, voor elken belastingplichtige, per reeks van inkomsten van 5,000 frank en minder. Het bedrag daarvan wordt bepaald op één ten honderd voor de eerste reeks; het verhoogt trapsgewijze:*

1° Met een half ten honderd voor de volgende zes reeksen;

2° Met één ten honderd voor de overige reeksen, zonder 30 t. h. te mogen overschrijden voor het gedeelte der inkomsten boven 160,000 frank.

§ 2. — *Echter, wanneer het inkomen niet 5,000 frank overschrijdt, wordt het bedrag der supertaxe bepaald op ½ t. h.*

§ 3. — *De supertaxe wordt eens voor al bepaald op 5 frank, wanneer het verschil tusschen het werkelijk belastbaar inkomen en het krachtens de*

(1) Art. 10 der wet van 3 Augustus 1920. De rooster werd gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 Oktober 1920.

(2) Art. 10 der wet van 3 Augustus 1920.

(3) De koninklijke besluiten van 3 Augustus 1922 en 18 Februari 1924 betreffen de rangschikking der gemeenten.

(4) Art. 10 der wet van 28 Februari 1924.

artikelen 41 en 42 vrijgestelde minimum-inkomen niet meer bedraagt dan : 700 frank in de gemeenten van minder dan 15,000 inwoners; 800 frank in de gemeenten van 15,000 tot minder dan 30,000 inwoners; 900 frank in de gemeenten van 30,000 tot minder dan 60,000 inwoners; 1,000 frank in die van 60,000 inwoners en meer.

Zij wordt bepaald op 10 frank, wanneer bovengemeld verschil niet onderscheidenlijk 1,200, 1,300, 1,400 en 1,500 frank overschrijdt in bovengemelde categorieën van gemeenten.

De inkomsten, die aanleiding geven tot eene supertaxe van minder dan 2 frank, worden niet in aanmerking genomen.

§ 4. — De supertaxe kan geheven worden bij wijze van afhouding terzeldertijd als de bedrijfsbelasting en volgens dezelfde modaliteiten (1).

Art. 45, § 1. — De overeenkomstig voorgaand artikel berekende aanslag wordt verminderd met 5 t. h. voor elk familielid van den belastingplichtige, dat te zijnen laste is.

Deze aftrekking is niet van toepassing op de eens voor al bepaalde supertaxe, voorzien bij § 3 van het voorgaand artikel.

§ 2. — De bij § 1 toegestane aftrekking met inbegrip van die voorzien bij artikel 25, 5° lid, mag niet 1,000 frank per persoon ten laste van den schatplichtige overschrijden.

Dit maximum wordt echter onderscheidenlijk gebracht op 1,300, 1,700, 2,200, 2,800 en zoo voort, voor het 4°, 5°, 6°, 7° kind en meer (2).

Art. 46. — Om aanspraak te hebben op de aftrekkingen, vrijstellingen en verminderingen vermeld in de artikelen 37, 41, 42 en 45, moet de belastingplichtige, in den loop van het eerste trimester van elk jaar, aangifte doen van : 1° zijn globaal inkomen; 2° de bijzondere lasten die dit inkomen bezwaren; 3° het getal en den ouderdom (3) der personen te zijnen laste.

DE BELASTING OP HET KAPITAAL

Een noodzakelijke, onvermijdelijke maatregel die zich ter gezondmaking van den financieelen toestand opdringt is de belasting op het kapitaal. Ziehier desbetreffend een objektieve uiteenzetting van makker Hallet, die door den A. R. der B. W. P. belast is geworden een wetsontwerp in het Parlement neer te leggen :

« De belasting op het kapitaal, zegt makker Hallet, kan slechts eene buitengewone heffing zijn bestemd om de openbare schuld te verlichten, het hoofd te bieden aan uitzonderlijke uitgaven en zij moet niet gebruikt worden om eene gewone begroting in evenwicht te houden.

Dat middel is te verkiezen bij de andere middelen om zich fondsen aan te schaffen, omdat het gevaarlijk is de openbare schuld onbepaald te laten stijgen. Te meer, de verhooging der ontvangsten teweeggebracht door de onrechtstreeksche belastingen is na-deelig voor de kleinen. De overdrachtaks is, bij voorbeeld, zeer groot in België. Zij drukt op den verbruiker, terwijl de verworven fortuin vrijgesteld is. Nu, in ons land beloopt de jaarlijksche lasten der openbare schuld ongeveer tot de helft der gewone begroting: 1,761 miljoen (zonder de pensioenen te rekenen), terwijl de ont-

vangsten 3,500 miljoen bedragen. Zich van de schuld ontmaken of haar ten minste verminderen zou het schrikbeeld van te zware lasten verwijderen.

De tegenstrevers zelven van de belasting op het kapitaal erkennen de mogelijkheid van hare verwezenlijking.

De bijzonderheden van ons ontwerp, zegt Hallet, zijn nog niet bepaald vastgesteld, doch ziehier de groote lijnen ervan :

1° Vrijstelling van de kapitalen beneden 25,000 of 50,000 fr.;

2° Heffing gaande van 5 tot 30 p. h. op de andere kapitalen.

De natuurlijke personen, dit is de personen zelven, zouden door bovenstaande taks getroffen worden, de zedelijke personen, dit is de maatschappijen, zouden 10 p. h. storten. »

Op de bewering dat de interesten van aandeelen en schuldbrieven (obligaties) van maatschappijen tweemaal getroffen worden, antwoordt makker Hallet, dat in andere landen waar men in dien zin wetten heeft moeten maken, men er niet heeft kunnen in verhelpen en zich er heeft in geschikt.

Zouden aan de heffing onderworpen zijn :

1° De Belgen, die in België gevestigde en er een beroep uitoefende vreemdelingen en, eindelijk, de vreemdelingen die in het land grondeigendom bezitten;

2° Al de maatschappijen, er in begrepen deze die geen winstgevend doel najagen en de samenwerkingen, doch deze alleen wanneer de aandeelen der samenwerkers hooger zijn dan 50 frank. Men zou slechts de openbare instellingen, de fondsen der partijen en der politieke vereenigingen vrijstellen.

Onder de benaming van kapitaal zullen begrepen zijn de onroerende goederen, de bedrijfskapitalen, het beschikbare geld en de roerende waarden van welken aard ook : titels, juweelen, kunstvoorwerpen of meubelen. De lieden zonder gekapitaliseerd fortuin die nochtans groote inkomsten hebben, zouden ook verplicht zijn eene tamelijke groote som te storten, berekend volgens hunne gemiddelde winst, gedurende een zeker aantal jaren. Wat de schattingen aangaat, zegt makker Hallet, zijn sommige gemakkelijker of kunnen vergemakkelijkt worden. De ontvluchting van kapitalen kan vermeden worden door de belasting te steunen op eene schatting der fortuinen vóór de neerlegging der wet.

De betaling zal kunnen geschieden in geld, titels van Belgische leeningen en in Schatkistbons. Eindelijk zou men kunnen aannemen dat men betale in roerende waarden van het land.

De voorgestelde wijzigingen aan de wet der belasting op het inkomen zullen voor gevolg hebben de bijdrage der arbeidersklasse te verminderen, die zal vrijgesteld worden voor het billijke deel van den staat van behoefte en zal ontlast worden van de « forfaitaire taks », doch anderzijds zal dit voor den Staat vergoed worden en zullen er voor deze meerdere hulpbronnen zijn door de vermeerdering waarmede de groote inkomsten zullen getroffen worden.

(1) Art. 11 der wet van 28 Februari 1924.

(2) Art. 12 der wet van 28 Februari 1924.

(3) Daar de ouderdom van de personen ten laste van den schatplichtige thans geen invloed meer uitoefent op het bedrag van de verhooging van het vrijgesteld minimum, moet die inlichting niet meer verstrekt worden.

Het hoofdpunt in het vraagstuk onzer belastingen is, benevens de belangrijke maatregelen waarop wij even onder oogpunt der inkrimping van de uitgaven als van de aan den stand der belasting aan te brengen wijzigingen de aandacht hebben gevestigd, dat der schuld die ons een ondraaglijke last oplegt en waarvan wij ons zonder verwijl een groot deel moeten ontlasten. Daarom dient eene heffing op het kapitaal gedaan die van 15 tot 20 milliard zou opbrengen.

Een deel der milliarden van de overblijvende schuld zal afgelost worden door de betalingen van Duitschland, indien eindelijk door de betrokken landen eene redematige internationale politiek wordt gevoerd.

Voor wat de burgerplicht van het kapitaal aangaat zou het, naar het schijnt, noodig zijn er geen deel van te laten ontsnappen.

Eene heffing op het kapitaal, zooals makker Hallet zegt, kan slechts een uitzonderlijk feit zijn en voor uitzonderlijke uitgaven. Doch men kan zich eene belasting op het kapitaal voorstellen, 't is te zeggen, eene bestendige belasting dienend tot dekking van de gewone begrooting.

Inderdaad, de rijke burger die er behagen in schept zich noch aan de nijverheid noch aan den handel gelegen te laten, die niet de behoefte heeft zich inkomsten te verschaffen, heeft geen belasting te betalen. Hij leeft op breedten voet, uit zijne waardentesch of uit zijnen brandkoffer, waarvan hij alleen den inhoud kent, nemend wat hij noodig heeft. Hij mag zelfs, om zich te verzetten, juweelen, oudheden, zeldzaamheden, kunststukken koopen en ze verkoopen, geld winnen door de meerwaarde welke die stukken hebben verworven en die burger heeft geen centiem belasting te betalen.

De belasting op het kapitaal, het niet in de nijverheids- of handelszaken belegde kapitaal, de eigenlijk gezegde belasting, dient dus ingesteld, want niemand mag er aan ontsnappen behalve dezen die arbeiden en niet genoeg hebben om te leven.

Er bestaat echter een middel om den Staat in de mogelijkheid te stellen talrijke millioenen terug te bekomen die hem ontfutseld zijn. Die talrijke millioenen zouden ook den last verlichten die op de schouders van de belastingschuldigen drukt. Wij bedoelen de herziening der oorlogsschade die een zeker bedrag te boven gaan; de milliarden mark die aan 1 fr. 25 uitbetaald zijn aan al de groote oorlogswoekeraars, en ook die duistere zaken van benzolmilliardairs en anderen die hunne rijkdommen hebben opgehoopt in het bloed en de lijken van hen die dachten hun leven te geven voor de zaak der natie. Het reinigen der Augiasstallen zou tal van millioenen doen ontdekken die zouden medehelpen om het aandeel van de eerlijke bevolking in de lasten van den Staat verlichten.

BESLUIT

Onze besluitselen zullen kort zijn.

In het voorafgaande verslag, waarbij wij ons dadelijk verontschuldigen misschien niet de gewenschte wijze van uiteenzetting te hebben gevolgd, noch voldoende stof te hebben geleverd, daar wij

met deze niet te zeer vertrouwd zijn, denken wij de belangrijkste grieven te hebben aangehaald die wij in te brengen hebben tegen het van kracht zijnde belastingsstelsel.

Zonder op deze bezwaren terug te komen meenen wij te moeten opmerken, dat de Syndikale Commissie, in overeenstemming met de parlementaire groep der B. W. P., alles in 't werk moet stellen om er toe te komen de noodige wijzigingen te zien aanbrengen aan de wet betreffende de belasting op het inkomen, dat, anderzijds, meer dan tot nu toe het geval is geweest de aandacht der arbeiders dient gevestigd op de onrechtstreeksche belastingen die op hen drukken.

Men dient de herziening der oorlogsschade en der markenuitwisseling te eischen. De logiek en de zedelijkheid dringen op dat wanneer men de burgers van het land opofferingen vraagt ten behoeve van den Staat, het niet mag dat deze millioenen frank in de handen laat van onwaardigen of van personen die er geen recht op hebben.

Het mag ook niet dat de Staat millioenen verspilt aan nuttelooze en veeleer schadelijke posten die op de begrooting voorkomen.

Eindelijk dienen de door den Staat ontleende milliarden terugbetaald om het land te ontlasten van het verpletterend gewicht der schuldlasten. Met dit doel dient tot eene heffing op het kapitaal overgegaan.

Er blijft ons nog over onze meening te doen kennen betreffende de middelen welke dienen aangewend om de vermelde uitslagen te bereiken :

1° Eene stelselmatige propaganda te voeren door al de bij de Syndikale Commissie aangesloten groepen, dit zooveel mogelijk in gemeen overleg met de afdeelingen der B. W. P. en der Koöperatieven van Verbruik in elke plaats en gewest des lands;

2° Volledigen steun aan de parlementaire socialistische groep, haar vragen al hare omzichtigheid en krachtdadigheid aan den dag te leggen om het Parlement het maximum gestelde eischen te zien ontrukken;

3° Het staat vast dat het niet van de tegenwoordige wetgevende Kamers is, noch van de regeering Theunis dat men mag hopen de verzuchtingen van het proletariaat te zien verwezenlijken.

Wij zijn dan ook van gevoelen dat het Syndikaal Kongres van 1924 het besluit moet nemen een oproep tot het land te richten. Deze oproep zal aan al de vooraanstaanden, aan al de gesyndiceerden en aan al de arbeiders in 't algemeen vragen zonder verwijl de propaganda ten gunste der verwezenlijking van de hooger vermelde hervormingen voor te bereiden.

Door alle middelen waarover wij beschikken dient gezorgd dat de aanstaande wetgeving door den socialistischen geest beheerscht worde, opdat ons programma van eischen volledig zegeviere.

De Verslaggever,
E. DE VLAEMYNCK.

INHOUDTABEL

De reactie : a) in 't algemeen.

b) in 't bijzonder tegen de 8 uren 3

De syndikale tucht 17

De arbeidersvakanties 32

De belastingwetten Rechtstreeksche en onrechtstreek-
sche belastingen 36